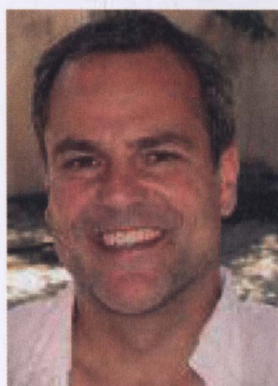

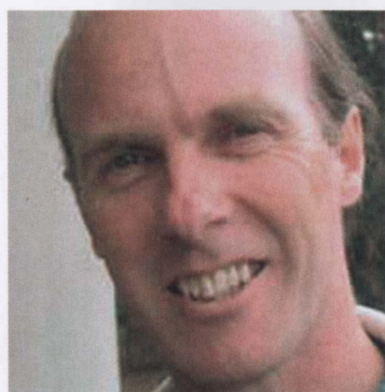
Sökaren

– tidskrift för livsfrågor –

ORGANISATIONEN DJURENS RÄTT REPRESENTERAR KULTUR OCH ETIK I EN BRYTNINGSTID MELLAN DET GAMLA SAMHÄLLET OCH ETT NYTT, BÄTTRE. I ÅR FIRADES 125 ÅRS VERKSAMHET. **ALEXANDRA LEIJONHUFVUD** ÄR ORDFÖRANDE.
FOTO: STELLA NORDQVIST

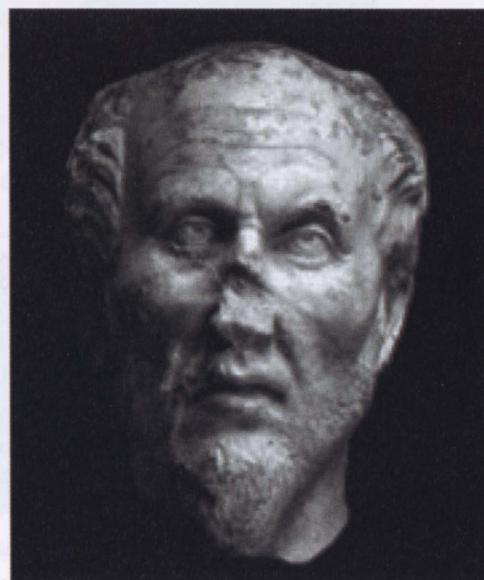

Florian Tathagata ville leva som kärlek. Nu inspirerar han till en vaknare syn på intimitet. Älska med ditt nu!

*Människan kan ha en direkt-upplevelse av gudomligheten, ansåg den antike filosofen Plotinos.
Den materiella världen är inte den verkliga världen.*

Bernie Prior från Nya Zeeland, som sägs ha upplevt Upplysning, har gjort flera besök i vårt land tidigare, men i år stannade han extra länge och hade många aktiviteter här. I detta nummer rapporteras från en hemma hos-satsang i Idealbyn i Skokloster.

Djurens Rätt firade 125 år!

Text ÅSA FREIJ

Foto KARI M KUURNE

De icke närvarande djuren hade haft anledning att känna sig hoppfulla, om de sett och förstått vilket stöd de har för sina rättigheter – något som framkom när djurrättsvänner i Sverige samlades för att fira sin organisations 125 år. Det skedde i oktober under två dagar i Nordiska Museets tjugiga stora hus på Djurgården i Stockholm med tal av bl a en f d landshövding och ett par kända TV-personligheter.

Djurens Rätts jubileumsprogram började med en timmes öppet hus med möjlighet att se en utställning med pressklipp om föreningens historia. Därefter höll förbundsordföranden Alexandra Leijonhufvud ett öppningstal där hon sa bland annat:

– Vi har samlats här för att fira och uppmärksamma föreningens mer än sekellånga arbete med att förändra de sätt som vi människor behandlar de andra djuren på. Därför ska vi också sända en tanke till alla dem som lever eller har levt under fruktansvärda och obeskrivbara förhållanden. Vi ska också minnas alla våra föregångare som kämpat för alla djurs rättigheter till sina egna liv.

Därefter lämnade ordföranden över mikrofonen till Birgitta Carlsson, som i många år varit en viktig person inom Djurens Rätt (ordförande 1977–1993) och som också var konferencier tillsammans med Henrik Scheutz.

Efter en paus med ekovegofika talade Richard Ryder om "Animals: Slaves or Fellow Sufferers?" (djuren: slavar eller lidande kamrater?)

Den brittiske författaren, psykologen och filosofen Richard Ryder är en av den moderna djurrättsrörelsens starkaste företrädare och upphov till begreppet "speciesim", dvs diskriminering på grund

Djurens Rätt bildades, under namnet Nordiska Samfundet till bekämpande af det vetenskapliga djurplågeriet, den 7 oktober 1882 på Stockholms slott. Prinsessan Eugénie var den första som antecknade sig som medlem. Den ledande djurförsöks-motståndaren i Sverige, lektor Adolf Leonard Nordwall, valdes till ordförande. I början var det kampen mot de plågsamma djurförsöken som det främst handlade om, men idag kämpar Djurens Rätt lika mot alla slag av orätt mot djur.

av arttillhörighet. Han menar att människans förhållande till "de andra djuren" har samma förtecken som diskriminering enligt ras eller kön. Ryder har skrivit flera böcker, bland annat historiska om synen på djuren och djurskydds- och djurrättsrörelsens utveckling. "Victims of Science" (offer för vetenskapen) som han skrev 1975, är en av hans mest kända. Han har också lett kampanjen "Put Animals into Politics" (Ta med djuren in i politiken!).

Ryder signerade böcker under dagen och gav efter sitt tal åhörarna tillfälle att ställa frågor.

Vid jubileumsmiddagen, som var vegansk, hölls flera tal, bland annat av 106-åriga djurvännan Theresia Ek som berättade hur hon omvändes till vegetarism i mycket unga år och snart inledde ett livslångt engagemang för djuren.

Hon lät sig intervjuas och fotograferas av Sökaren.

– Vi bodde på landet på en stor gård och jag hade en kalv som en av mina bästa vänner. En dag var kalven borta. Inte långt därefter fanns en feststek på middagsbordet. Jag var ett litet barn,

Arne Weise var en av de engagerade djurvännerna på 125-årsfesten.

men lade ihop ett och ett och drog min sorgliga slutsats att det som vi åt upp var min vän, kalven. Jag bestämde mig då för att aldrig mer äta kött, och jag blev också engagerad för djurens rätt.

Arne Weise, känd från TV, visade sig vara en stor djurvän. Han framhöll vikten av att vår kunskap om djur ökar – så att vi t ex förstår att de också har känslor. Men djuren har besparats en form av lidande, som vi människor får dras med, det vill säga medvetenheten om sin situation. De lider när de har ont, som vi, men de oroas inte över sin situation. Ett djur tänker inte som vi: Hur ska det gå? Kommer jag att bli bra? Tänk om det inte finns något botemedel! Kommer det att göra ont, när jag behandlas?

Weise var kritisk till hur vi behandlar djuren och ofta våldar dem svårt lidande, men nämnde också att vi svenskar hör till de mest djurvänliga folken. Han berättade en liten historia från utlandet, där någon sagt till honom att det var lätt att se om en icke känd person var svensk. Det var två saker som kännetecknade en svensk, dels att denne brukade vända sitt ansikte mot solen, dels visade vänlighet mot djur.

Före detta statsrådet och landshövdingen Mats Hellström berättade litet om bland annat djurskyddslagstiftning.

Vid entrén möttes man av en människa, utklädd till kanin, och av två djurvänner som satt länge med sina huvuden framstickande ur små hål i en skärm som en påminnelse om att det finns djur som framlever sina förkortade liv på detta sätt innan de dödas för att bli mat åt människor.

Många av djurvännerna i Djurens Rätt är förstas vegetarianer, andra fick kanske en push åt det hållet under den här jubileumsfesten.

Vid entrén en människa som kanin samt två människor med sina huvuden liksom djur framstickande ur hål i en skärm.

TV-journalisten Suzanne Axell gjorde ett diskussionsinlägg för djurens rättigheter.

Theresia Ek har fått "Guldråttan" för sina insatser för djuren. Sökarens reporter beskådar utmärkelsen.

Bland gratulanterna som sänt sina hälsningar fanns många kända namn, såsom djurrättsfilosofen Peter Singer, författaren Mian Lodalen samt juristen, författaren och debattören Jesús Alcalá.

Det är nödvändigt att en organisation som Djurens Rätt finns, men Mian Lodalen uttryckte den goda synpunkten att den inte skulle behöva finnas.

Till 125-årsjubileet hörde också ett föredrag om prinsessan Eugénie. Det hölls i Bernadottebiblioteket på Kungliga Slottet av bibliotekschefen Gösta Alm. Prinsessan var djurrättspionjär och, som sagt, den första som antecknade sig som medlem i Nordiska Samfundet.

Som en särskilt viktig person inom föreningen bör nämnas eldsjelen Johan Börtz, ordförande 1951–1976, vilken vid sin sida hade hustrun Ellen Börtz.

Djurens Rätt, Box 2005, 125 02 Älvsjö.

Djurens Rätt har genom åren åstadkommit eller bidragit till en rad framgångar för djuren, t ex:
1978 Riksdagen beslutar att djurförsöken ska begränsas.
1988 Djurskyddslagen, som bl a slår fast djurs rätt till naturligt beteende och förbjuder honor i bur.
1990 Djurens Rätt når sitt högsta medlemsantal någonsin: 68 817 medlemmar.
Intresset för veganism växer sig starkt under 1990-talet. Allt fler, inte minst ungdomar, avstår från att äta animalier av djuretiska skäl. Djurrättsbegeppet etableras.
1996 Sverige stoppar importen av vilda apor till djurförsök.
2001 Rävfarmningen avvecklas.
2003 Förbud mot de plågsamma giftighetstesterna LC50 och LD50 på djur och förbud mot användning av människoapor i försök.

Men är inte djurförsök nödvändiga för att inte stoppa upp viktig forskning? Det vet vi inte säkert. Men vad som behövs är en *insikt* att det djurplågeri som idag finns inom vetenskaplig forskning, måste kunna upphöra. När den insikten har vunnits, kommer forskare att söka metoder utan plågsamma försök på djur.

Våra medvarelser djuren

Djuren är inga själlösa maskiner. Allt som lever är upplevande, kännande. Medvetande finns hos djuren liksom hos människorna. Därför existerar ett det levandes brödraskap.

Dr R. M. Bucke skriver i sin berömda bok *Cosmic Consciousness* (1901) att en hund och en häst är lika medvetna om tingen omkring dem som människan är. De är också medvetna om sin egen kropp och dess lemmar och vet att detta är delar av dem själva.

Johan Börtz sa i en intervju för Sökaren 3, 1970:

”Vår tillvaro är inte så djävulskt inrättad att vi människor skulle vara tvingade att plåga svagare medvarelser för att få den kunskap vi behöver för liv och hälsa. Men det gäller inte bara att finna nya forskningsmetoder. Allt fler forskare kommer till klarhet om att många av de svåraste och mest utbredda sjukdomarna skaffar vi oss själva genom en livsföring i strid mot naturens och hälsans lagar. Snaskätande ger tandröta. Tobaksrökning ger bl a disposition för lungcancer. Hjärt- och kärlsjukdomar anses kräva lika många människoliv som cancer. Vid hjärtkongressen i Stockholm 1956 fastslogs två huvudorsaker till dessa sjukdomar: vi äter för mycket animaliskt fett, och vårt liv är numer psykiskt pressande som aldrig förr med jäkt, oro, stress. President Eisenhowers livmedikus, dr White, höll ett uppmärksammat föredrag, där han bl a yttrade: 'Jag tror att en annan diet kan göra mer för att bota hjärt- och kärlsjukdomar än några nya läkemedel. Nyckeln ligger i människans livsföring.' ”

Om cancerforskning på djur sa Börtz att hekatomber av apor och andra högre djur har offrats under decennier av intensiv forskning. Ännu har man inte funnit cancerens orsak. Men fortfarande insamlas miljoner till detta slags forskning.

”Men är djurförsök en framkomlig väg? Allt fler forskare kommer fram till att andra vägar måste beträdas än djurförsökens.”

För min del menar jag att om alla onaturliga tillsatser till mat och dryck slopades, bl a farbrickssocker, skulle hälsotillståndet i landet vara avsevärt mycket bättre än det är idag. I själva verket vet vi vad cancer beror på – fel i livsföringen – men det får inte sägas, eftersom sanningen innebär ett underkännande av omdömet hos dem som är ledade inom hälsovården idag.

SM

Richard D. Ryder, brittisk psykolog och filosof, har i många år engagerat sig stort för djurens rätt. Han understryker att alla varelser som upplever lidande måste anses ha rättigheter. Men det finns de som tillhör en viss ras/art och anser sig vara för mer än de som tillhör andra raser/arter, och de tar sig därför rätten att utnyttja andra och vålla dem lidande. Men djuren har ett nervsystem som liknar vårt och samma biokemikalier som vi och som vi vet orsakar smärta. Vår vilja att undvika att förorsaka andra smärta, bör gälla alla raser och arter.

Foto Stella Nordqvist.

SÖKAREN
Adress Box 10
663 21 SKOGHALL
Telefon 054-51 89 00
Fax 054-51 89 02
E-post red@sokaren.se
PlusGiro 70 60 47-8
Bankgiro 372-8128
Hemsida på Internet www.sokaren.se
Redaktör och ansvarig utgivare Sven Magnusson
Prenumeration Helår (6 nr) 250:-
Halvår 150:-
Annonser Ring för prislista
Tryckeri Wallin & Dalholm
Lund
ISSN 0038-0504

INNEHÅLL:

Åsa Freij:
Djurens Rätt 125 år 2

Agneta Milde:
Bernie Prior om att tvätta sitt
tanke- och handlingsmönster 6

Lennart Kjellson:
Det teleologiska gudsbeviset 8

Guy Lyon Playfair:
En av våra professorer saknas 12

Adrian Parker:
Är svenska universitet på väg
att förlora sitt goda anseende för
objektivitet vid
tjänstetillsättningar? 14

Visdomsbladet 15

Agneta Milde:
Öppna upp genom ett sant möte 16

Nära döden-upplevelser 19

Varia 20

Bokfloden 22

Plotinos 28

Alf Ahlberg:
C G Jung och livet bortom döden 30

För en lyckligare värld 36

Reflexioner

Ett tänkande världsallt eller ett medvetslöst

Världen finns, men hur har den blivit till med sina planeter, solar och galaxer, sitt liv? Beror allt på tillfälligheter i ett medvetslöst kosmos? På en himlakropp, eller fler, finns ytterligt komplexa former av liv: växter, djur, människor. Är det möjligt att detta har framträtt ur kosmos tomhet?

(En hisnande tanke: Kunde det ha varit så att ingenting alls fanns, inte ens ett tomrum, inget medvetande, inga tankar, inga handlingar, ingen materia, ingen tid, inget rum. Intuitivt känns detta som en omöjlighet.)

Att något existerar, att en hel värld finns, känns som en triumf. Hurra! Och medvetande finns! Detta skrivs i ett medvetande, och läses i andra medvetanden.

Det finns två sätt att förklara varat, det som är. Kanske utesluter det enda det andra. Naturvetenskapen i vår tid gör gällande att alla existerande former förklaras genom mekaniska, materiella processer enligt lagen om orsak och verkan. Mekaniska skeenden har gett upphov till allt, utan medverkan av en intelligent skapande faktor. ”Gud” finns inte, säger de idag tongivande inom naturvetenskapen. Ingen mening finns, ingen universums strävan. I botten av allt råder tomheten och slumpen och naturligt urval i kampen för tillvaron. Växter, djur och människor har i all tid kämpat för sin överlevnad, och de bäst lämpade har överlevt och fortplantat sin art. Blåsippan är ett exempel på detta.

Ateister och materialister menar att evolutionen förklaras genom materiella processer, utan ändamål. Ett medvetet skapande skall man inte tänka sig. Allt måste förklaras ”naturligt”, dvs utan medverkan av en medvetet skapande kraft, vilket vore att införa en övernaturlig faktor, något liknande ett spöke. Och i naturen finns ingen plats för spöklänkande krafter.

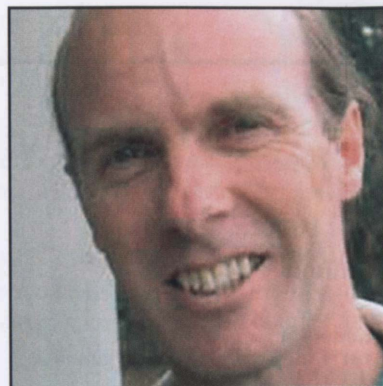
Men det finns ett annat sätt att se: ”Naturliga” processer uteslutande är ett godtyckligt sätt att förklara världen, i synnerhet som allt pekar på ett medvetet tänkande och viljande bakom allt. Det är ointelligent att slå fast att endast mekaniska skeenden får förklara allt. Naturvetenskapen skall inte ha godtyckliga grundsatser, utan allt naturvetenskapligt sökande måste ha sin grund i ett objektivt, förutsättningslöst tänkande.

Detta bör vara en *grundläggande* fråga inom naturvetenskapen och filosofin: är det slump eller skapande ande som förklarar världen?

SM

Bernie Prior om att tvätta sitt livs tanke- och handlingsmönster

Reportage Agneta Milde

Det är något särskilt med Sverige. Här finns en öppenhet som välkomnar sanningens väktare lite extra. Bernie Prior från Nya Zeeland har gjort flera besök i landet tidigare, men i år stannade han extra länge och hade ett stort utbud av aktiviteter på flera håll i landet. Här rapporteras från en hemma hos-satsang i Idealbyn i Skokloster.

En varm sommarkväll tog Anders Axner emot för satsang med Bernie Prior i sitt vardagsrum.

Förra året hade Bernie imponerat på honom under en kurs, och han gladdes när denne tackade ja till en inbjudan. Bernie hade med sig sångerskan Peru, som ofta reser med honom och ger konserter och workshops på samma orter. Tyvärr fick vi bara se hennes mjuka leende denna kväll, för Bernie hade mycket att säga oss. Eftersom hans tankegångar om manligt och kvinnligt redan behandlats i Sökaren, vill jag här bara ta upp det som berördes i början av kvällen. Jag kan ändå avslöja att Bernie med stor skicklighet petade på publikens känsliga punkter och verkligen tog sig an frågorna om kärlek och relationer. Vi skrattade dock åt honom när han i iveren parade ihop fel personer. De som bott många år i Idealbyn har kanske blivit till en enda stor familj!

Är du inmurad eller sann?

Eftersom vi är många som mediterat i årtal, fick vi oss en tankeställare. Bernie pratade om det skydd vi lagt på oss under barndomen, en mask som hindrar oss från att vara sanna. Den strukturen eller muren ska få oss trygga, men vi upptäcker att vi inte kan vara levande när den finns där.

– Den muren kan inte raderas av meditation och inte heller genom healing om du inte samtidigt brinner passionerat för att bli fri och sann mot det som finns i djupet av ditt hjärta. Du kan ha mediterat i 25 år och det är ändå samma rädsla, samma tvivel och samma jobb du har att utföra. I stället behöver vi leva med en stilla passion för att ge vårt liv till att vara sann.

– Det du pratar om har jag hört så många gånger nu,

men egot tar ändå över på ett sätt jag inte gillar, replikerade jag.

Känn livets frieri!

– Hjärnan tror alltid att den hört det, men det är inte jaget som ska höra. Du måste lyssna från en djupare plats och livet kommer att förflytta dig till en plats där du måste höra. Livet är en stor öppnare och helare, som kommer att skapa tillfällen i ditt liv då du exponeras för ditt själv, så att du öppnas upp. Livet kommer att uppvakta dig som en kavaljer uppvaktar sin kvinna. Detta kommer att ske för alla i det här rummet. Alla blir utsatta för livets frieri, så att de öppnas upp och underbara saker kommer att ske.

Bernie poängterade att allt handlade om att bli sann och följa den djupaste eviga sanningen i stället för låtsasvärlden med sina hjärnspeken, sociala koder och moralregler.

– Du är inte en tanke. Du är inte en känsla. Du är det rena medvetandet i vilket allt uppstår såsom tanken, känslan, solen, månen, mannen och kvinnan.

Tåt tramp kan bli lotusblommor

Sinnet är en lögnare ända tills medvetandet hämtar in sanningen. Då blir sinnet ett geni.

Bernie berättade hur han numera allt oftare får bevitna hur det överklaga som länge lurat oss blir inträngt i ett hörn och att alla de som fortsätter identifiera sig med tankar och känslor får det besvärligt. Det är ett skifte som äger rum, där rent medvetande tar plats i människors kropp och psyke mer och mer.

– Vi kan trampa på varandras ömma tår, och om vi håller fast vid tankarna och identiteten, blir det bara mer lidande i den här transformationsprocessen. Detta pågår tills vi vaknar upp.

Det handlar om hur vi förhåller oss till våra hndlings- och tankemönster, menar Bernie. Om vi väljer att vara sanna, bränner vi de gamla mönstren och vi upplever hur det gamla projicerandet på andra inte har något att ge längre. Det är som om mönstren öppnar sig som blommorna i en damm, när vi väljer klarheten och slutar hålla fast vid mönstren. Klarhet är

1989 sägs Bernie Prior ha upplevt Upplysning. Han erfor med total medvetenhet vad som är Källan till allt Liv, och förstod därmed sanningen om jaget. Det ledde till att han överlämnade sig helt åt Varat, insåg att han inte bara var något för sig själv, utan tillhörde Källan. I Sanningens tjänst reser Bernie nu världen runt och lär människor att vakna upp till en insikt om jagets sanna natur. Hans egen Upplysning är inte något för honom unikt, utan är samma som mänsklighetens Upplysning. Och han förklarar att vi alla finns här på jorden för att förstå att vi i botten av vårt väsen är rent medvetande. Rent medvetande är också Guds medvetande, och vi skall låta det flöda genom oss i vårt dagliga liv och bestämma våra tankar och handlingar. När vi lever utifrån insikten att vi är medvetande och inte det personliga sinnet, då förstår vi mer och mer vad som är sanningen om livet.

SM

motsatsen till att vara slav under tankar och känslor. Klarhet är känslor.

– Låt din kärlek avslöja vad som är sant! Då förvandlas mönstren till lotusblommor. När vi ser allt genom hjärtats identitet uppstår skönhet även i smärtan.

Släpp in mönstrets hela energi!

Bernie förklarade hur det är identifikationen med tankarna som orsakar smärta, men det är alltid samtidigt något i livet som vi inte varit sanna mot. En praktisk kvinna i publiken ville ändå ha ett klarare svar om hur man blir av med sina mönster.

– Släpp på det filter som försöker kontrollera vad som sker. När du ser mönstret, släpper du bara in mönstrets hela energi. Om du till 100% låter mönstret komma in, så abrakadabra! Du släpper alla andra tankar och planer bakom mönstret på en gång! Att släppa ett mönster fritt kan leda till att alla mönster blir befriade.

Vem blir inte sugen på ett sådant trollerinummar? Jag ger upp moståndet mot ett mönster och sanningen lyser upp "hela byken". Bernie talade av egen erfarenhet. Han stod på en viss perrong i England för många år sedan och det var mitt i rusningstid. Plötsligt såg han bara ett djupt rotat mönster så otroligt klart och sanningen om vad han hållit på med när han var fast i lögnen visade sig. Han blev blickstill och kände sig som ett oändligt medvetande som bevitnade en kedja av transformationer. Det ena mönstret visade sig efter det andra.

– Det är så vackert, men du kan inte göra att det händer. Men ju mer du lever livet i kärlek till sanningen, desto mer bjuder du in och känner dig hemma med kärleken ända tills du förverkligat ditt varande.

Livets frieri gjorde mig fri

Det känns här viktigt att få berätta om när någonting i den stilen hände mig, Agneta. Det var i somras efter det jag lyssnat på Bernie Prior och Florian Tathagata och jag var mitt uppe i slutskedet av hyposyntesutbildningen för blivande coacher. Livet uppvaktade mig genom att under samma dag ge mig flera upplevelser av att vara ensam och utanför. Ingen hade märkt om jag så sakta blivit osynlig. Separationskänslan höll mig i ett fast grepp, och när jag kom hem var jag också ensam. Eftersom jag lärt mig att bjuda in det som jag tidigare försökt skjuta ifrån mig, tillät jag den obehagliga känslan att komma fram. Jag somnade till sist som en olycklig, separerad själ, men vaknade mitt i natten och såg mitt mönster hur klart som helst.

Utnötta strategier

Jag såg hur jag skapat ett förhållningssätt till andra människor utifrån lidandet jag gick in i när min första syster kom till världen och tog all uppmärksamhet. Det blev hur tydligt som helst hur detta mönster gjort mig omlindad av ett osynligt taggtrådsstängsel hur gärna jag än velat få kontakt med andra och trots alla åtgärder för att bli extra synlig. Hela livshistorien bar på omedvetna upprepningar av proceduren och mina strategier drabbade mig själv värst. Jag log snällt, men blev hård som flinta mot mig själv i mina försök att leva upp till mina egna lögnar. De pinsammaste detaljerna utelämnar jag här, men jag är evigt tacksam för att frieriet gick hem den där natten. Nästa dag mådde jag som en prinsessa utan mitt taggtrådsstängsel och utan mina strategier. Jag hade öppnat upp och njöt i fulla drag av hur bekymmersfritt det plötsligt var att närma sig andra människor. "Det bara strålar om dig!" var det någon som sa. Fortfarande dyker rester av det gamla beteendet upp på livsscenen ibland, men då tar jag emot det som en kär gammal vän och det blir snabbt lugnt igen. En gång medveten, alltid medveten – kan det stämma?

Monisha Berggren har varit på två retreatar med Bernie och är jättenöjd med resultaten för egen del. Människor har kommenterat hennes förvandling.

– Jag har förstått att kärlek kan se ut på väldigt olika sätt. Att trigga igång någons mönster kan också vara kärlek. På den senaste retreaten tvingades jag gräva djupt i mig själv och nu har jag kommit på andra sidan av ett besvärligt mönster.

Anders Axner får här avsluta genom att svara på frågan om hur han upplevt Bernie Prior:

– Bernie är väldigt bra på att beskriva saker intellektuellt, noggrant och utförligt. Han är ytterligare en person som ger sin pusselbit om vad upplösning är och hur universum fungerar. Det känns tryggt när man märker att det stämmer väl med vad andra förmedlat. Det som var starkast för mig var när han expanderade sitt tal till att omfatta kvinnan som en representant för Moder Jord och skapelsen och mannen som ett uttryck för den stilla närvaron i Universum. När jag kan vara i närvaron i förhållande till min kvinnas kreativitet blir det som bäst.

www.bernieprior.org

Lennart Kjellson:

Det teleologiska gudsbeviset

Det teleologiska gudsbeviset har diskuterats mycket och avskrevs av filosoferna på 1800-talet. Men naturvetenskapen arbetar omedvetet på att ständigt ta fram bevismaterial. Det finns så oerhört mycket i naturen som pekar på en medveten skapartanke.

Utvecklingen av en fjäril från larv kan naturvetenskapen inte förklara. Det fungerar så här:

Larven samlar på sig allt det material som behövs för att först bygga puppan och sedan fjärilen. Medan allt detta bygge pågår slår hjärtat hela tiden. När fjärilen är färdig, är allt material som fanns i larven, använt. Inget blev över, fjärilen är komplett och inget fattas.

På ett annat ställe finns en annan larv, nu en honlig, och hon bygger en likadan fjäril, så när som på könsorganen. Hennes könsorgan är olika, men de passar både till form, funktion och beteende till den hanliga fjärilens. Därför måste de bägge ha fått instruktioner om sitt bygge av "någon" som visste vad "han" ville uppnå.

För att det hela skall gå i lås måste någon ha velat göra en fjäril. Konstruktionen av puppan, larven och fjärilen och även förvandlingen måste ha tänkts ut in i minsta detalj innan larven kom till. Det måste här i DNA-spiralen finnas tre sekvenser, en som skapar larven, en som, sedan den efter någon tid varit inaktiv, skapar puppan och en som skapar den otroliga ombyggnaden från puppan till fjäril, där varje molekyl flyttas från en plats till en annan, av DNA förutbestämd.

Förändringen börjar sedan larven slutat äta med att larvens käkmuskler begår ett programmerat självmord, en s.k. apoptos – motsatsen till celledelning. Larven behöver ju inte äta längre, därför börjar processen naturligt där. Den första signalen kommer från hjärnans hormonproducerande celler som frigör ecdyson – en släkting till steroidhormonerna. Det startar en serie nedbrytningsprocesser som fortsätter med den apoptotiska döden i larvens tarm – den behöver ju ingen tarm längre när den inte äter. Efter några timmar kommer en ny ecdysonskur som startar i larvhuvudet och fortsätter programmerat genom larven. Ecdysoneffekten slutar med att det bildas s. k. caspaser som startar reaktionskedjor som leder till att cellernas DNA klipps ner till småbitar. Det förekommer också en annan sorts celledbrytning – autofagi, där det bildas små blåsor i cellerna som faktiskt äter upp sina egna cellkärnor. Det finns givetvis ett jämviktssystem där gener ser till att celler överlever och det är en snabb och delikat process som ser till att livsnödvändiga celler

omedelbart ersätts av nya men nu lite olika. 100 000 celler bryts ner varje sekund och ersätts av nya men nu olika celler för den nya organismen.

Larven måste innehålla precis alla de molekyler som fjärilen kommer att bestå av och all den energi som är nödvändig för byggandet. Det är också nödvändigt att varje molekyls förflyttning från sin plats i larven till sin blivande plats i fjärilen är förutprogrammerad, annars blir det kaos. Det slutliga resultatet, fjärilen, måste ha varit bestämt och uttänkt innan larven började byggas. Darwin har ingen chans här.

För mig är det underligt att naturvetarna beskriver DNA som en skrift med fyra bokstäver utan att ta de filosofiska konsekvenserna. Det är mycket riktigt så att DNA är en beskrivning av vad som skall ske med den sig utvecklande cellen. Men att inse att "någon" måste ha ordnat DNA-bokstäverna till ett vettigt innehåll, det steget vågar man inte ta ännu. Det är förresten med DNA som med honan och ägget. Vilket kom först? DNA skapar äggvitorna som det är en del av!

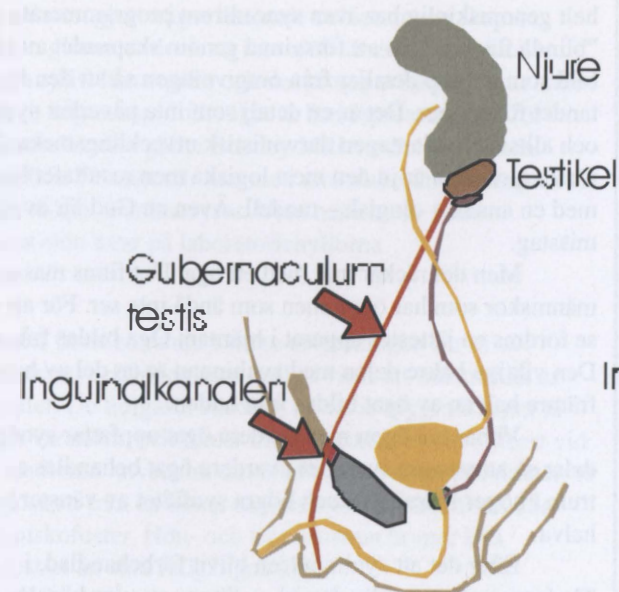
Ytterligare om fjärilar. De flesta övervintrar hos oss som puppor, men den som vi ser först på våren, citronfjärilen, övervintrar som fjäril och den tål att frysas ner till -30°. Den och de andra fjärilarnas larver klarar nerfrysningen genom att undvika att cellerna sprängs av den is som bildas genom två äggviteämnen, ett som motverkar isbildning och ett som gynnar isbildning. Det ämne som motverkar isbildning finns inne i cellerna medan det ämne som gynnar isbildning finns mellan cellerna. På så sätt skyddas cellerna mot att sprängas sönder av isen. Det är en intelligent tanke bakom.

En mycket viktig detalj i människans utveckling kan inte heller förklaras av darwinismen. Den nämligen som gäller bildandet av testikeln. Testiklarna anläggs hos fostret intill njurarna. De kan inte producera spermier vid temperaturer över 35°. I bukhålan är det 38°. De måste vandra ner till pungen som är gjord av hud som är utan underhuds fett och försedd med "kylflänsar", rynkorna. De skall vara framme där vid födseln.

Groddperioden karakteriseras av att det befruktade äggets delningar sker så att det bildar en liten groddskiva med tre lager av celler (groddblad). Dessa tre groddblad (ektoderm, mesoderm och endoderm) är utgångsmaterialet för bildandet av kroppens alla vävnader och organ.

Från endodermet bildas de inre organen och nervsystemet

Foster

och alltså även testiklarna. Från mesodermet skelett och muskler och muskelsträngen Gubernaculum testis, som är den struktur som drar ner testikeln till pungen. Dessutom den muskelkanal – inguinalkanalen – som bara finns hos mannen och som bildar det hål i bukväggen som testikeln skall passera. Från ektodermet bildas huden och sinnesorganen och här alltså pungen.

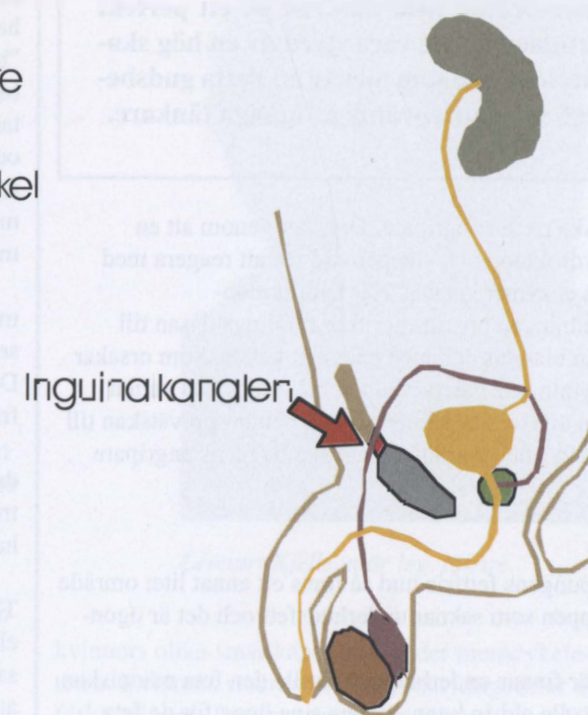
Den här bildningen uppstår alltså från tre olika håll som samverkar. En medveten avsikt måste ligga bakom. Observera att inguinalkanalen bildas helt oberoende av testikeln men ändå är nödvändig för dess funktion. Kvinnan har ingen inguinalkanal, hon behöver ingen för hon har inga testiklar.

En sådan här mekanism kan inte utvecklas genom "trial and error" eller av en slump. Den måste vara perfekt från början, annars blir det ingen avkomma och ingen utveckling. Inga årtusenden kan få förlöpa innan konstruktionen är färdig, den måste vara färdig för funktion vid första samlaget. Det kanske verkar som jag är emot darwinismen. Det är jag inte. Den är OK, men Darwin sa själv att hans utvecklingslära bara gällde utvecklingen av arterna, inte av släkten eller familjer. Idag gör man felet att generalisera den, det är att gå för långt.

Gubernaculum testis torde vara det närmaste vi kan komma ett gudsbevis. Den existerar bara under några foster-månader och är sedan försvunnen.

Det gäller för alla arter att deras hanliga könsorgan – så olika som de än är – alltid passar till såväl form, funktion som beteende till de honliga. Formen och funktionen är anatomiska och fysiologiska fenomen. Funktionen är relaterad till nervsystemet och styrt av hormoner. Manliga och kvinnliga könsorgan utvecklas oberoende av varandra men "vet ändå om" varandra. Det hela måste fungera vid första parningen. Darwinistisk mekanism med ett naturligt urval i kampen för tillvaron har ingen chans här. Lyckas man inte första året hjälper det inte att, som naturvetenskapen idag gör, ge naturen några miljoner år på sig.

Vuxen

Multiplikation med 0 blir alltid 0.

I skolan fick vi lära oss att ormbunkarna inte förökar sig könsligt utan med sporer. Det är en pedagogisk förenkling och tyvärr bedrar man genom den eleverna på en insikt i en fantastisk mekanism.

Redan långt innan det fanns djur som förökar sig med modellen ägg-spermie fanns den modellen i växtvärlden. Kryptogamerna genomgår en generationsväxling. Den ena generationen – sporofyten – förökar sig könlöst genom sporer medan nästa generation – gamofyten – förökar sig könligt. Gamofyten är så obetydlig att vanligt folk inte lägger märke till den. Den har i ena änden av sitt blad en grupp celler, anterider ur vilka spermier alstras och i sin andra del en grupp, arkegoner, som bildar ägg. Skaparguden hade sin idé om fortplantningen klar långt innan han kunnat förverkliga den hos djuren. Så här går det till:

På den lilla gamofytens slemmiga blad simmar sädes-kropparna över till äggen och befruktningsmodellen funkar redan miljoner år innan den sedan kom att bli succé hos ryggradsdjuren.

Getingar är ju inte så trevliga men deras gadd ger anledning till en fundering. Gadden och getinggiftet kan knappast ha kommit till genom den darwinistiska principen. Dels måste en gadd göras och fördes med muskulatur som gör att den fungerar, dels måste det finnas en giftblåsa som förvarar giftet. Så en körtel som producerar giftet och till slut giftet självt, en kemisk förening av bestämd typ. Ingen av de här sakerna är meningsfull i och för sig själv. Först sammantagna ger dom en meningsfull enhet. Dessutom och framför allt måste det finnas ett nervsystem som uppfattar en fara och som sen utlöser attacken. Det måste finnas en tanke bakom.

Samma resonemang stöds av bombarderbaggens försvarsmekanism. Det är en jordlöpare som försvarar sig genom att spruta

Det teleologiska gudsbeviset utgår från naturens som det synes planmässiga och ändamålsenliga ordning; och slutsatsen dras att det måste vara en gud som har ordnat hela naturen på ett perfekt sätt. Evolutionen måste vara styrd av en hög skapande ande, anser de som menar att detta gudsbevis är giltigt. Det har använts av många tänkare.

en kokande vätska på sin angripare. Det sker genom att en blandning av hydrokinon och väteperoxid fås att reagera med varandra genom enzymet katalas. När hydrokinon-väteperoxidblandningen pressas ner från samlingsblåsan till explosionsblåsan blandas den med enzymet katalas som orsakar en snabb nedbrytning av väteperoxiden till syrgas och vatten under avgivande av stor energimängd som hettar upp vätskan till kokpunkten varefter den sprutas ut mot skalbaggens angripare som skällas.

Apropå pungens fettfria hud så finns ett annat litet område på kroppen som saknar underhudsfett och det är ögonlocken.

Skulle där finnas underhudsfett skulle den feta människan bli blind, hon skulle aldrig kunna öppna sina ögon för de feta ögonlocken skulle inte få plats i ögonhålan.

Ögat har många fascinerande egenheter. När du är ute i kylan fryser du om alla delar av kroppen utom om ögat. Ögongloben är oerhört känslig för beröring men helt okänslig för kyla. Skulle den vara känslig för kyla skulle en människa gå under när hon var ute för en snöstorm. Frös hon om ögat skulle hon blunda och hålla händerna för ögonen. Ögonen är först utvecklade i havet som håller en ganska jämn temperatur och där behövs inget skydd mot kyla men ändå har det utvecklats ett sådant. Darwin kan inte förklara det. Våra förfäder har utvecklats i det varma Centralafrika. Att skapelsens krona skulle utvandra därifrån och bosätta sig i arktiska områden var tydligen förutsett.

Naturen har utvecklat många olika typer av ögon. Valarnas ögon, som omges av vatten som är rätt kallt och gör att näthinnan inte skulle fungera så bra, har fått en av ögonmuskulerna omvandlad till ett värmelement som gör att näthinnan blir tio grader varmare än den annars skulle vara och fungerar därför bättre.

En verkligt intressant egendomlighet är våra däggdjursögon som har en nästan identisk förebild i det många hundra miljoner år tidigare utvecklade bläckfiskögat. De har ett intressant genetiskt samband. I alla djurs gनुपpsättning finns genen Pax6. Den gör ögon. Hos bananflugan gör den bananflugögon och hos musen gör den musögon, hos bläckfisken bläckfiskögon och hos människan människögon. Samma gen ger alltså upphov till ögon som passar arten!

Hos bläckfiskögat har konstruktören gjort den naturliga konstruktionen – ljuset träffar först den ljuskänsliga cellen och från den leds nervimpulsen bakåt till hjärnan. Det leder till en viss oskärpa eftersom det blir en viss ljusspridning där ljuset träffar syncellen och alltså även stimulerar de intelligande syncellerna. Konstruktören tog en god tid på sig – några hundra miljoner år – för att fundera över hur det skulle förbättras. När så ryggradsdjuren konstruerades så togs den gamla ögonmodellen

upp med en liten men viktig förbättring. Syncellen vändes om så att ljuset nu först träffar synnerven – som nu måste göras helt genomskinlig – och först i botten av syncellen träffar ljuset den ljuskänsliga delen. Härigenom undviks diffraktionen och synskärpan ökas avsevärt. Förutom att synnerven måste göras helt genomskinlig har även syncentrum programmerats så att ”blinda fläcken” fås att försvinna genom skapandet av en virtuell bild som tar upp detaljer från omgivningen så att den förmedlandet försvinner. Det är en detalj som inte påverkat synförmågan och alltså är undantagen darwinistisk utvecklingsmekanism. Den första modellen är ju den mest logiska men resultatet blir bättre med en annan – ologisk – modell. Även en Gud lär av sina misstag.

Men det räcker inte med ett öga. Det finns massor med människor som har ögon men som ändå inte ser. För att vi skall se fordras en jättestor apparat i hjärnan. Öga bildas från två håll. Den viktiga bakre delen med synhinnan är en del av hjärnan. Den främre halvan av ögat bildas från huden.

Vi har två ögon men vardera ögat uppfattar synfältet i två delar så att vänstra synfältet i vardera ögat behandlas av syncentrum i höger hjärnhalva och högra synfältet av vänster hjärnhalva.

Efter det att synimpulsen blivit förbehandlad, i Thalamuscellerna, (där den bl. a. färgas av våra känslor av skräck eller välbehag) är en miljard synceller i ena hjärnhalvan perfekt sammankopplade med en annan miljard i andra hjärnhalvan för att ge oss en perfekt bild av verkligheten. Andra organ som hörseln och lukten fullbordar vår bild av omgivningen. Märkligt.

Ytterligare ett – av oerhört många – exempel på ett skeende som inte kan ha utvecklats genom en strikt darwinistisk mekanism är omställningen av blodcirkulationen från fostercirkulation till normal cirkulation så som den sker vid födelsen när navelsträngen avklippas. Hos fostret sker syrsättningen av blodet i moderkakan. Lungorna har där ingen betydelse. För att det syrsatta blodet skall nå hjärna och andra livsviktiga organ finns hos fostret tre unika anatomiska strukturer – Ductus arteriosus, som är en förbindelse mellan aorta och lungpulsådern – Foramen ovale, som är en öppning i skiljeväggen mellan höger och vänster förmak – och Ductus venosus, som är en förbindelse mellan portavenen och nedre hålvenen. När navelsträngen klipps eller slits av inträder snabbt ett tillstånd av syrebrist. Det syrefattiga, koldioxidhaltiga blodet orsakar att dessa tre strukturer omedelbart stängs och blodcirkulationen tar den form som är den normala för den levande människan. Förutom de här strukturerna finns en kemisk mekanism för deras förslutning.

Den här mekanismen, som alltså berör tre anatomiska strukturer och flera kemiska måste träda i funktion omedelbart vid födseln, annars dör barnet. Här finns alltså ingen tid till utveckling under tusentals år som darwinismen kräver. Det är tydligt att en planering måste ha förekommit. Det kan förekomma att *endera* av de tre strukturerna – men aldrig mer än en – förblir öppen och då föds barnet med ett svårt hjärtfel och blir en s k *blue baby* och kan inte överleva länge utan hjärtkirurgi. Förblir fler än en öppen dör barnet omgående.

De materialistiska naturvetarna har ingen förklaring men förlitar sig på att framtida forskning kommer att ge den. Den darwinistiska mekanismen är ett av många verktyg som den skapande kraften använder. Men den är inte ensam tillräcklig.

Det här torde räcka för att visa att det måste finnas tankar bakom naturens former. Det menar däremot inte Richard Dawkins i ”Den blinde urmakaren”. Han visar hur han gjort en datormodell där datorn utifrån en mycket enkel figur bildar alltmer komplexa figurer och till slut några som mycket liknar en insekt. Han menar att naturen gjort något liknande och att ingen skapare behövs. Han glömmer dock att *han själv* är en del i modellen. Utan honom själv, hans tanke och det program han tänkt ut hade det inte blivit någonting. I försöket är han representanten för skaparkraften. Samma gäller Stanley Miller och hans kända experiment från 50-talet när han med elektriska urladdningar i en ur-atmosfär skapade aminosyror. Utan hans *tanke* hade substanserna stått kvar på laboratoriehyllorna.

Att det finns en tanke bakom utvecklingen ser vi av fosterutvecklingen som tydligt visar att människan är målet. De tidigaste skedena av varje ryggradsfoster är mycket lika varandra och liknar mest människofostret. Först vid de senare stadierna utvecklar de olika arterna sina specialiteter. Vi kan se att fostren från en höna, en kanin och en människa alla liknar människofoster. Hön- och kaninfostren är mer lika människofostret än sina fullgångna likar.

DNA-forskningen har visat att människan är grundtanken för utvecklingen. Man har jämfört 10 olika arters DNA med ett 75 miljoner år gammalt ryggradsdjur. Människan avviker från det med 8%, chimpansen med 9%, kon med 13%, hästen med 14%. Människans DNA är den mest ursprungliga. Alla andra däggdjur är specialformer av urmänniskans idé.

Det finns ytterligare en liten pusselbit som inte kan förklaras av Darwins utvecklingsteori: *smärtkänsligheten*. Det har nyligen visats att det kvinnliga könshormonet östrogen har betydelse för smärtkänsligheten. Det finns två receptorer för östrogen i cellkärnan – Er-alfa och Er-beta. Er-beta utvecklas tidigare hos fostret än Er-alfa, och Er-beta finns i betydligt rikare mängd än Er-alfa i de smärte reglerande områdena och spelar en avgörande roll när smärtsystemet anläggs i ryggmärgen och upprätthålls under hela livet. Er-beta minskar smärteupplevelsen och Er-alfa ökar den. Det är mekanismen bakom

En text ur Sökaren 6, 1973:

Rapport 100

Religionssociologiska Institutets rapport nr 100 handlar om svenska folkets gudsbevis. Sammanställare är direktor Berndt Gustafsson i Svenska kyrkans centralråd, f d chef för institutet. Det är inte frågan om en vanlig opinionsundersökning eller en vetenskaplig sociologisk studie, utan endast om 94 brev, som utgör svar på en annons, som var införd i en stockholms tidning i september 1966: ”Ni som tror på Gud, ge mig bevis för att Gud finns!”

Flertalet som svarade på anonsen var kvinnor, nämligen 60 procent. Hela 26 procent tillhörde Jehovas Vittnen. Bara tre var präster, pastorer eller motsvarande.

Flera av de klassiska gudsbevisen förekommer, men det mest populära är det teleologiska. Direktör Gustafsson skriver: ”En lång rad av filosofer och teologer genom tiderna har hävdats att ändamålsenligheten och skönheten i världen hänvisar på en intelligent princip som sitt upphov: Platon, Aristoteles, Tertullianus, Augustinus, Leibniz, Wolff, Herbart.” 13 personer framhöll det

Lennart Kjellson är leg. läkare.

kvinnors olika smärtkänslighet under menscykeln och graviditeten. Kvinnors smärtröskel höjs betydligt inför och under förlossningen. Det är rationellt men inte livsavgörande och därför inte möjligt att påverka genom ”survival of the fittest”.

Det suveräna gudsbeviset finns nog i blodets koagulationsmekanism där 23 olika ämnen och ett par anatomiska strukturer samverkar för att blodet skall koagulera i rätt tid och i rätt omfattning. Det kan inte ha utvecklats genom en darwinsk mekanism. En skada på ettdera av elementen ger en blödningsrubbnings som kan leda till döden. Därför måste hela mekanismen vara klar från början.

Se även www.sokaren.se/INDEX624.HTML

teleologiska beviset.

Ett annat av de klassiska gudsbevisen är det ”moraliska eller etiko-teologiska”. Det framfördes av sju av de svarande. Detta bevis säger att man från sedelagen i människans innersta och den sedliga världsordningen måste sluta sig till Gud som deras upphov. Calvin och Melancton hävdade giltigheten av detta bevis.

26 personer framhävde religiös erfarenhet, egen eller andras. Berndt Gustafsson: ”Huvudtanken är att gudsidéns trovärdighet är en personlig upplevelse. ’Gud själv kommer personligt nära och gör sig känd genom ett slags andlig vidröring’.” En del talar om yttre tecken, såsom helbrägdagörelser och bönhörelser. Ur ett av breven: ”Många människor kan vittna om bönesvar; jag har själv känt själsliga rörelser efter bön, som knappast kan ha berott på självsuggestion. Om Ni talar med pingstpastorer får Ni nog höra om bönesvar i form av botande av sjukdomar och hjälp i ekonomisk nöd...”

Flera talar om *experiment* ur vilka visshet kan vinnas. Genom att bedja, läsa bibeln, meditera, alltså att ”söka”, får man en personlig visshet. Ett brevutdrag: ”Tala med Gud om Dina tvivel och bed honom att han ger Dig tro. Jag vet att det hjälper.”

En av våra professorer saknas

GUY LYON PLAYFAIR finner bevis för en del skumma handlingar i samband med den akademiska parapsykologin. Bl a undrar han över vad som hänt med den ryktbara professur vid universitetet i Edinburgh som författaren Arthur Koestler testamenterade pengar till.

Funderar du på att testamentera din förmögenhet till parapsykologisk forskning? I så fall, läs det här innan du sätter ditt namn under testamentet! Det är nämligen en risk att dina pengar inte kommer att användas enligt din önskan, utan i stället hamnar hos folk som inte tror att det finns några paranormala fenomen, inte forskar utan i stället gör sitt bästa för att förklara bort allt paranormalt. Det kan också hända att pengarna inte används alls, utan försvinner i något svart universitetshål. Med ett eller två betydande undantag har privat finansiering av psi-forskning under de senaste hundra åren inte varit någon framgångssaga.

I början av 1900-talet erhöll tre större amerikanska universitet, Clark, Harvard och Stanford, bra summor som klart och tydligt avsetts för forskning om sådant som telepati, klärvoajans och liv efter döden. Vid Clark förklarade presidenten Spencer Hall att han förkastade psi och i stället beskrev det som pengarna skulle användas till som *psykologisk* forskning. Den forskning som blev utförd inkluderade ett studium av kycklingars sociala beteende. Det anordnades ett psi-symposium och någon enda föreläsning, men såvitt bekant utfördes vid Clark ingen originalforskning på psi-området – fastän universitetet behöll pengarna. Ja, Clark blev pionjärer för ett återkommande knep att för psykologers räkning kapa åt sig testamenterade pengar, vilka avsetts för psi-forskning, utan någon avsikt att bedriva forskning i enlighet med givarens önskan; man har endast velat ha pengarna till sin institution.

Vid Harvard och Stanford började det bra, med respektive Leonard Troland och Thomas Coover som psi-forskare. Den senare utförde en serie telepatiförsök som

han redogjorde för i en tjock bok, som en recensent beskrev som ”knappast menad att bli läst”. Fastän senare forskare granskade hans försök och fann de positiva resultaten statistiskt signifikanta, ansåg Coover själv att de inte var det, och han fick de ansvariga vid universitetet att dra slutsatsen att det inte var någon mening med att fortsätta telepatiforskningen.

Men trots detta behöll universitetet de pengar som skulle användas till psi-forskning, och Coover behöll sin forskartjänst i ytterligare 20 år. Ingen efterträdare utsågs någonsin, men tjänsten sågs fortfarande existera.

Vid Harvard tog det några år innan de pengar som donerats till universitetet till minne av pionjärforskaren Richard Hodgson, användes till någonting alls, fastän Troland lyckades utföra några experiment genom en helt automatiserad testprocedur. Resultaten av hans första experimentserier uppnådde inte en statistiskt signifikant nivå, och även han beslöt att inte fortsätta. Universitetet behöll pengarna, naturligtvis, och en del av dessa användes verkligen väl, i det att de finansierade Gardner Murphys tidiga forskning; denne blev en av sin tids ledande parapsykologer. Men som psi-forskningens historiker Seymour Mauskopf och Michael McVaugh sluter sig till i sin auktoritativa bok *The Elusive Science* (den undaglidande vetenskapen) bedömdes både Coovers och Trolands arbete ”långt ifrån motsvara syftet med den forskning som det hade donerats pengar till”. Detsamma kan sägas om alltför många av deras efterföljare. Pengar som avsetts speciellt för psi-forskning har i stället används för konventionell psykologi i Uppsala (Sydney Alrutz’ testamente), Freiburg (Asta Holler-fonden)

och nyligen i Lund, där den professur i ”parapsykologi och hypnologi”, som donatorn Poul Thorsen önskade, nu av universitetet beskrivs som en lärostol i *psykologi*.¹⁾

Till de betydande undantagen hör Parapsychology Foundation, som inrättades 1951 av mediet Eileen Garrett, ursprungligen med pengar från hennes förmögne vän Frances Payne Bolton och fortfarande i god verksamhet under kapabel ledning av hennes barnbarn Lisette Coly. Stiftelsen stöder psi-forskning ekonomiskt, anordnar konferenser och utger tidskriften *International Journal of Parapsychology*.

Vid Division of Personality Studies, University of Virginia, har donerade pengar verkligen använts till psi-forskning. Där kunde (numer avlidne) Ian Stevenson bedriva sin banbrytande forskning om reinkarnationsfrågan. Donator var här uppfinnaren av xeroxmetoden för kopiering Chester Carlson, vilken också testamenterade pengar till Foundation for Research into the Nature of Man i Durham, North Carolina.

Bland donatorer till psi-forskning måste också nämnas portugisiska BIAL Foundation, som för närvarande mest generöst stöder psi-forskning.

I Storbritannien har det funnits två större givare, författaren Arthur Koestlers tillgångar och Perrott-Warrick-stipendiet, som delas ut av två medlemmar i Society for Psychical Research och administreras (motvilligt tycks det ibland) av Trinity College, Cambridge. En del av pengarna har använts väl – den nuvarande stipendiaten, Rupert Sheldrake, landets bäst profilerade och mest produktiva psi-forskare, tar fram övertygande bevis för telepati hos både människor och djur. Men samtidigt har en

Foto Pressens Bild

Den framstående författaren Arthur Koestler, som 1983 begick självmord tillsammans med sin hustru, donerade en stor summa pengar till parapsykologisk forskning. Det blev en professur i parapsykologi som innehades av Robert Morris tills denne avled 2005.

hel del Perrott-Warrick-pengar gått till uttalade skeptiker som Susan Blackmore, Richard Wiseman och Nicholas Humphrey, vilkas treåriga stöd (på uppskattningsvis 75.000 pund) inte ledde till någon originalforskning alls och en bok, *Soul Searching*, vilken är anmärkningsvärd eftersom den helt saknar hänvisningar till publicerad psi-forskning. Ett skickligt utnyttjande av kryphål på grund av Perrott-Warrick-testamentets ordalydelse har gjort det möjligt för opportunistiska skeptiker att få till stånd utdelning av medel till skeptiska forskare.

Ordalydelsen i Koestlers testamente, däremot, lämnade inget utrymme för dispyter om vart pengarna skulle gå – de skulle gå till ”parapsykologi och endast parapsykologi”, och under nästan 20 år, när Robert Morris innehade professuren vid Edinburgh University, följdes Koestlers vilja. Men efter Morris plötsliga och för tidiga död 2004 började märkliga saker hända. Intrasserade inbjöds att söka vad som syntes vara den lediga tjänsten efter Morris, fastän Koestlerprofessuren på någotsätt i tysthet getts ett nytt namn, Robert Morris Chair, utan, som det senare framkom, medgivande av *trustee* John Beloff; det var tack vare denne som professuren från början kommit till Edinburgh. Mer om det längre fram.

Ansökningar inkom i vederbörlig ordning från cirka ett dussin av de bästa forskarna inom psi-forskarsamhället, inklusive två tidigare presidenter i Parapsychological Association, samt från tre kända skeptiker och en föga känd sociolog. En kort lista med fyra sökande, som ansågs kvalificerade för tjänsten, offentliggjordes i december 2005 och – du har redan gissat det – de tre skeptikerna och sociologen utgjorde listan. Det faktum att Nicholas Humphrey var knuten till bedömningsgruppen kan ha varit en avgörande faktor.

Detta gav upphov till en hel del il-

ska hos flera av Koestlers och Morris vännar och beundrare, vilka sände iväg klagomål till institutionschefen vid universitetet med kopior till andra chefer. Att dessa klagomål hade viss effekt, får antas, för inom bara en vecka eller två – en otroligt kort tid med akademisk standard – tillkännagavs det att *alla fyra* på slutlistan hade strukits, en åtgärd, har det sagts mig, som man aldrig tidigare hört talas om i akademiska kretsar, där placering på en slutlista antas vara lika med att bli bedömd kompetent för det jobb man sökt.

Så vad pågick vid vad som till helt nyligen betraktades som ett utmärkt center för rätt utförd psi-forskning? Efter ett år fanns ännu inget som tydde på att en ny professor skulle komma, och försök, även av akademiker i Edinburgh, att ta reda på varför, hade ingen framgång. De som försökte undersöka detta, erhöll inte ens ett erkännande att man tagit emot deras brev med frågor angående professuren – utom svars-epostbrev av typen ”Vicky är inte på kontoret f n”. (Jag fick själv ett sådant meddelande och hörde sedan ingenting mer.) En begäran från en *senior academic* att få se detaljer från det sammanträde där det (förmodligen) hade beslutats att inte ersätta Morris, avvisades med motiveringen att detta kunde ”göra intrång på privatlivet” – en ursäkt som är svår att rättfärdiga när det rör sig om en offentlig tjänst vid ett statligt universitet.

Det har mumlats att pengarna tagit slut, vilket är besynnerligt med tanke på att BIAL Foundation har erbjudit sig hjälpa till att hålla Koestler-professuren vid liv. I en slutlig tvist i denna sorgliga historia avslöjades det i januari 2007 att de 5000 pund som testamenterats av Koestler *trustee* John Beloff till den institution som han gjort så mycket för att upprätta, aldrig har nått den. Testamentsexekutorerna kunde, såvitt man förstår, inte placera pengarna så som var avsett – till Koestler-professuren – om det inte fanns någon sådan professur.

För att öka den förvirring som tydligen fortfarande råder, återges här ett uttalande från universitetet i Edinburgh. ”Robert Morris-professuren i parapsykologi är en ny lärostol, som delvis grundas på pengar från BIAL Foundation. Det är inte den gamla Koestler-professuren, som getts nytt namn”, berättade för mig i mars 2007 den nya chefen för psykologiska institutionen, dr Morag Donaldson, och antydde därmed att Koestler-professuren fortfarande existerar. Hon tillade: ”Fastän Koestler-stolen inte har lagts ned, så tror vi att den kommer att vara vakant i en överskådlig framtid”. Detta, förklarade hon, var på grund av att ”efter lämplig konsultation och diskussion beslöt vi att Koestlers vilja bäst skulle uppfyllas och hävdas genom att använda den begränsade inkomsten från de testamenterade pengarna till att finansiera två lektorer/docenter inom parapsykologin i stället för en professor”.

Bra, men är det inte ovanligt att ha två lärostolar i parapsykologi vid samma universitet och låta en av dem vara tom? Det är osannolikt att Koestler-stolen någonsin kommer att besättas, eftersom i stort sett alla med de bästa kvalifikationerna för professuren har sökt den (Morris-stolen) och avvisats. Det börjar se ut som att den verkliga avsikten med Morris-stolen är att kringgå de hårda restriktionerna i Koestlers testamente, som säger att pengarna endast skall gå till parapsykologi. Det verkar bli den gamla vanliga historien – pengar som öronmärks för psi-forskning överförs gradvis till säkrare områden, i detta fall förmodligen ”anomalistisk psykologi”, ett studium av varför folk är stolliga nog att tro det finns parapsykologiska fenomen.

Så, än en gång, en donators önskan – i detta fall den mest generöse som någonsin gynnat brittiska psi-forskare – har inte respekterats.

1) Lunds universitet kom överens med Poul Thorsen att pengarna skulle gå till en professur i psykologi med parapsykologi och hypnologi, vilket det också är.

Guy Lyon Playfair är medlem i Scientific and Medical Network, SPR och College of Psychic Studies. Han har skrivit bland annat *This House is Haunted* (1980) och *Twin Telepathy: The Psychic Connection* (2003).

Övers. SM. Det engelska originalet är infört i Parapsykologiska Notiser och Nyheter (som ges ut av Sällskapet för Parapsykologisk Forskning) kopierat från tidskriften Fortean Times. Översättningen här införs med Playfairs tillåtelse.

Är svenska universitet på väg att förlora sitt goda anseende för objektivitet vid tjänstetillsättningar?

Av Adrian Parker

Det fanns förr i Sveriges akademiska liv det bästa från två världar: en öppenhet och en sorts brittisk tolerans för olika intressen och åsikter. Mitt eget forskningsintresse har fokuserats på vad jag ser som det mest centrala inom psykologin, nämligen studium av medvetandets natur, och som doktorand i Edinburgh inspirerades jag främst av den forskning som svensken Martin Johnson, professor i parapsykologi vid universitetet i Utrecht, Holland, utförde. Efter avslutad klinisk utbildning skrev jag en doktorsavhandling inriktad på ESP, förändrade medvetandetillstånd, och de försöksledareffekter som eventuellt skulle kunna förklara de olika resultat som skilda ESP-experiment gett, en del positiva och en del negativa. I den akademiska världen råder stor skepsis till allt paranormalt, såsom ESP. Men för några år sedan fick mina svenska kolleger och jag gehör för en kritisk men ändå i viss mån öppen inställning i parapsykologisk forskning, vilket bland annat resulterade i ett större anslag från Riksbankens Jubileumsfond (som är en fristående stiftelse med ändamål att främja och understödja vetenskaplig forskning) till mig för forskning vid Göteborgs Universitet inom parapsykologi och förändrade medvetandetillstånd.

Det goda anseendet som svenska universitet haft för rättvisa vid tjänstetillsättningar och tolerans mot i viss mån avvikande uppfattningar måste idag dock ifrågasättas. Lunds Universitet mottog en stor donation från en avliden dansk företagare, Poul Thorsen, som ville att en professor i parapsykologi skulle inrättas. Sedan flera andra universitet tackat nej, förklarade sig uiversitetet i Lund intresserat, på vissa villkor. Thorsen kom till slut överens med Lunds Universitet om att professuren skulle gälla psykologi med parapsykologi och hypnologi.

Läsaren minns kanske hur Robert Aschberg i TV förlöjligade universitetet i Lund för att man accepterat Thorsens donation. I motsats till Aschbergs påstående söktes professuren av ett stort antal välkvalificerade sökande. Det blev därför för mig ett mycket glädjande besked, några veckor efter Aschberg-programmet, att de sakkunnigas samlade bedömning var att jag sattes i första rummet bland dem som sökte tjänsten. Trots detta var det dekanus Sune Sunessons bedömning (han spelade den avgörande rollen på alla nivåer vid tjänstetillsättningen) att professuren skulle gå till den mexikanske hypnologen Etzel Cardeña. Förklaringen som gavs av dåvarande prefekten Jitka Lindén och av Kerstin Johnson på psykologiska fakulteten (vilket en annan sökande, Joop Houtkooper, också vittnar om) var att påtryckningar kommit från högre nivåer på universitetet om att slippa parapsykologin. I linje med detta uppgav dekanus Sunesson för Da-

gens Nyheter (120405) att professuren nu handlade om hypnologi och om att förklara tro på paranormala fenomen. För att få klarhet i frågan om detta var juridiskt hållbart kontaktade DN Sveriges ledande expert på testamentsfrågor, f d hovrättsrådet Henning Isoz, vilken förklarade att "när man står med två sökanden som båda uppfyller kompetenskraven inom psykologi måste man i andra hand undersöka vilken av de två som bäst uppfyller Poul Thorsens ursprungliga vilja – alltså den av kandidaterna som har bäst kompetens inom parapsykologi". Lund avvek alltså genom sitt beslut inte bara från hur tjänsten hade utannonserats utan också från testamentet.

Bestörtningen var stor bland forskare som ägnat sitt liv åt att placera parapsykologin inom ramen för vetenskaplig granskning. Professor Martin Johnson skrev så här: "Det fanns flera välkvalificerade och erfarna sökande både i Sverige och utomlands som de sakkunniga satte i första rum. Det är inte utan att man kan fråga sig om detta är ett fult försök att undvika seriös parapsykologi." (Sydsv. Dagbl. 050823) Det förekom flera protestbrev och även artiklar i Sydsv. Dagbl. och DN. Det talar för universitetsrektor Göran Bexells heder att han skickade tillbaka ärendet ett antal gånger, men detta medförde bara att Sunesson sökte mer stöd för sin inställning, så efter fem månader blev jag förklarad "olämplig".

Det noteras att de sakkunniga är "i och för sig överens om att Parker sammantaget har ett försteg framför Cardeña vad gäller vetenskapliga meriter". En av de sakkunniga tyckte att handledning av tre doktorander vid ett helt okänt amerikanskt universitet gjorde Cardeña pedagogiskt överlägsen, men vid tiden för anställningsintervjun hade jag varit handledare vid Sveriges första avhandling inom just de ämnen som gällde för tjänsten som professor. Överklagandenämnden använde denna tvetydighet för att försöka hitta en utväg med ett sicksack-resonemang: "Sakkunniggranskning kan under sådana omständigheter inte anses ge något entydigt besked", och då kan "igen av parterna ges ett försteg framför den andra", och således fick Lund göra som de ville.

Det är naturligtvis helt omöjligt i en sådan här komplex mänsklig bedömning att alla skall vara överens om *allt*, men i detta fall, särskilt med tanke på kontroversen om vad professorn skall syssla med, borde vetenskapliga meriter ha varit avgörande.

Anm. Adrian Parker har nyligen utsetts till professor i psykologi vid Göteborgs Universitet.

Visdomsbladet

Den lilla del av okunnighet som vi ordnar och klassificerar ger vi namnet kunskap.

Ambrose Bierce

Fastän du kan resa jorden runt för att finna skönheten, måste du ha den inom dig, eller också finner du den aldrig.

Ralph Waldo Emerson

Ha en djup insikt att det nuvarande ögonblicket är allt du någonsin har.

Eckhart Tolle

Detta är min enkla religion: Det behövs inga tempel, ingen invecklad filosofi. Vår egen hjärna, vårt eget hjärta är vårt tempel; filosofin är godhet.

Dalai Lama

Min ateism är liksom Spinozas en sann vördnad inför universum och förnekar endast gudar som formats av människor till deras egna avbilder för att tjäna deras egna mänskliga intressen.

George Santayana

Om du vill att andra skall vara lyckliga, visa medkänsla. Om du vill vara lycklig, visa medkänsla.

Dalai Lama

I mäns och kvinnors ansikten ser jag Gud.

Walt Whitman

Jag önskar att jag kunde visa dig, när du är ensam eller i mörker, det förvånansvärda ljuset i din egen varelse.

Hafiz

Livet består inte i att ha bra kort på handen, utan i att på bästa sätt utnyttja dem man har.

Josh Billings

Vi finns till för att bidra med vad vi kan till livet, inte för att få ut vad vi kan av livet.

William Osler

När jag är övertygad om en sak, är du kanske övertygad om motsatsen.

Sven Magnusson

Blicka in i ditt innersta! Där är det godas källa. Gräv beständigt, så sprudlar den beständigt.

Marcus Aurelius, kejsare, filosof

Varje människa bär inom sig en oförstörbar skatt.

Lao-Tzu, tänkare

Gud och universum är ett och samma.

Spinoza, filosof, panteist

All yttre mångfald vi ser, är i grunden Ett.

Master Eckhart, kristen mystiker

Vi är av kunglig börd, fast vi idag går klädda i tiggartasor.

Paul Brunton, mystiker

I mitt allra innersta är jag av samma väsen som du och hela universum.

Peter Russell, new age-tänkare

Anden är oförstörbar, evig, outtömlig och utan födelse. Vapen kan ej klyva den, elden ej förbränna den, vatten ej förstöra den, vinden inte torka den.

Krishna, språkrör

Lidandets gemenskap väcker medkänsla, som är den största av mänskliga dygder.

Arthur Schopenhauer, filosof

Endast genom kärlek kan vi nå gemenskap med Gud.

Albert Schweitzer, filantrop

Om religion blir orsak till fiendskap och hat, om religion skiljer människor åt, då är det bättre att vara utan religion.

Abdul-Bahá, bahai

Muslim är den för vars hand och tunga andra människor är säkra.

Muhammed, profet

Gör gott mot den som gör dig ont.

Muhammed, lärare

Öppna upp genom ett sant möte

Av AGNETA MILDE

Florian Tathagata ville leva som kärlek. Nu inspirerar han till en vaknare syn på intimitet. Älska med ditt nu!

Det var första gången Florian Tathagata från Tyskland kom till Stockholm för att hålla satsang. Premiärkvällen blev det gott om kroppskontakt, kan man säga. Mitt i högsommaren trängdes sjuttio personer i den lilla lokalen på Nådens Hus, och följande dagar, då en större lokal var inbokad, blev det ändå trångt om saligheten. Alltför många ville sitta framme i fåtöljen hos Tathagata, frun Julia och fotona på Isaac, Shapiro, Poonjaji och Ramana. (Som du troligen redan gissat är dessa företrädare led i en andlig tradition, där Isaac är lärare till Tathagata.)

Möt utan att göra någonting!

Florian Tathagata älskar att vara "vanlig" och jordnära. Han är en man som säger sig vilja möta, snarare än föreläsa. Ändå säger han ganska mycket om hur vi alla kan lära oss att möta oss själva i nuet. I en tom stol bjuds villiga från publiken att införliva sanningen på det här sättet och det är förunderligt att få se på när den ena efter den andra förnygras i stolen. "Jag gör ingenting", svär Tathagata, "och min fru Julia gör ingenting." Den som sitter i stolen får bestämda order att inte göra någonting, möjligen bara att med största varsamhet flytta fokus 180 grader inåt från allt som florerar i det yttre till det som alltid finns där bortom förändringarna. Det är högsta formen av lathet som eftersträvas.

Samtidigt sker ett möte bortom orden och det tycks vara det som är ingången. Någonstans i detta möte med spegelbilden i Tathagatas ögon och det egna icke-görandet äger ett skifte rum inom personen i "heta stolen" (shift happens, säger Tathagata) och när processen är avslutad lyser "heta personen" av lättnad, glädje och tacksamhet. Instruktionen blir då att inte försöka förstå eller skapa en upprepning av det som upplevts.

– Bara var det!

Kärleksproblem?

Några personer passar på att berätta om vad som tyngde dem innan de kom. Även detta behöver mötas och tas emot utan motstånd. Undertecknad har lyssnat på väldigt många inspelningar från Tathagatas satsanger. Jag väljer nu att dela med mig

av vad han brukar svara när det välbekanta ämnet kärleksproblem kommer på tal. Just den här gången är det en engelsk kvinna som känner sig besviken över hur kärlekslöst det blivit i hennes relation och hon berättar både att hon stängt till om sig och att hon börjat drömma om en ny romans.

– Du kan börja med att älska med din egen upplevelse, säger Tathagata. Vi slösar en massa energi på att försöka undvika den upplevelse som vi redan har. Om du inte kan älska med din egen upplevelse, hur är det då möjligt att knyta an till någon annans upplevelse?

Trots att vi egentligen älskar att knyta an förirrar vi oss in i erfarenheten av att bli babblande huvuden som blåser upp ballonger av dramatik och tolkningar. Möjligen loggar vi ut från den smärtsamma separationen när vi har sex och får orgasm, menar Tathagata, men lockar oss med en annan lösning. Vadhelst nuet bjuder på, kan vi älska med det. Vi älskar även med demonen som heter motstånd och även den som heter motstånd mot motståndet. Den som lärt sig att "man ska acceptera allt" kan förlora sig i ett åtagande som snarare hindrar.

– Den gällande erfarenheten är redan här. Accepterar-leken kommer lite för sent.

– Det hela är ingen viljeakt. Vi är i stället bara mjukt tillåtande inför den energi som vill bli upplevd. Vad känns i din kropp?

Bli kärlekspionjär!

Publiken får frågan om de brukar vara i huvudet när de älskar med någon eller om kroppen är i fokus. Precis som vi tar emot vår älskade kan vi ta emot varje kroppssensation livet erbjuder.

Tathagata-grupp på avspänd retreat

Att ta emot universum på det här sättet är vad tantra handlar om, får vi veta.

– Det ämne som berör intimitet på ett sexuellt sätt, vet vi väldigt lite om. Vårt intellekt kan inte ge oss någon lösning. Föräldrar, experter eller böcker hjälper inte heller.

Om någon vill komma ur ett dåligt mönster med en partner gäller det att tillsammans utforska hur allt egentligen känns. Vi startar på nytt som om vi vore pionjärer i stället för offer. Det kan till och med räcka att en person skiftar perspektiv och den andra (som kanske vägrar gå på satsang) blir också mer nyfiken i nuet.

– Världen som tycks vara utanför följer med i skiftet, säger Tathagata.

Kärleksproblemen har inte i huvudet att göra!

– När vi inte lyckas se klart, börjar vi tro på bilderna sinnet producerar, och de är långt från verkligheten.

Det vanliga är att vi tror på sinnets fantasi om att det kommer att bli helt annorlunda med någon annan partner. Tathagatas forskning i ämnet har visat att smekmånaden sällan varar längre än tre månader, för vakna människor kortare. Det vi har i bagaget från barndomen ändras inte av att vi vaknar intill en ny kropp. Istället uppmanas vi att upptäcka vår partner som om vi aldrig mött honom eller henne tidigare. I nuet är det så. Kvinnan framme i stolen deklarerar att hon nu släppt tanken på skilsmässa.

Kvinna – ta in världen i ditt sköte!

Nästa steg är att alla kvinnor i rummet uppmanas att sluta lyssna på sinnet och i stället falla in i sina kroppar. De inbjuds att ta emot det rådande ögonblicket genom sitt sköte. Som en övning får de välja en partner att sitta med som de tar emot på ett passivt sätt utan en massa tolkningar. Männen är bara närvarande och de tar också emot intrycken utan filter. De kan upptäcka hur lugnt

Senaste nytt!

Florian Tathagata och hans Julia gjorde ännu en succéresa till Sverige i oktober. Den här gången erbjöds en tredagars retreat på vackra Idöborg ute i skärgården. Deltagare kom även från Norge, Danmark och Tyskland. Dessutom hölls tre öppna satsanger i Stockholm och intresserade kunde under en heldag få ägna sig åt Julias kurs i lymfmassage.

Människor älskar även att få personlig vägledning av Florian, så han hade många sessioner inbokade.

– Jag har aldrig varit med om att min kropp har haft ett så tufft program, men inuti var det ändå inte mycket som gjordes.

Så sa Florian till mig, när han skulle få mig att fatta värdet av att inte göra någonting.

Kroppen behöver uträtta saker, men inom sig kan man vara stilla.

Vi i publiken kunde konstatera att en lite annan terminologi hade fått ersätta den gamla. I stället för att "älska med sina upplevelser", hette det nu att vi skulle kyssa dem lätt inifrån. Dessutom skulle vi inte glömma att kyssa kroppen i sin helhet och inte heller människorna i vår omgivning. Rätt fokus är lätt fokus – som en lätt och mjuk kyss! Florian:

– Det sätt som vi vanligtvis fungerar på är ganska ytligt. Antingen ger vi ingen uppmärksamhet alls eller så blir det för mycket, Det sätt vi ska ge vår uppmärksamhet är som en behaglig inre kyss. Ingen lärde oss det!

det blir när den aggressiva energin att vilja öppna sin kvinna lugnat ner sig. Hon har ju redan öppnat sitt sköte för världen!

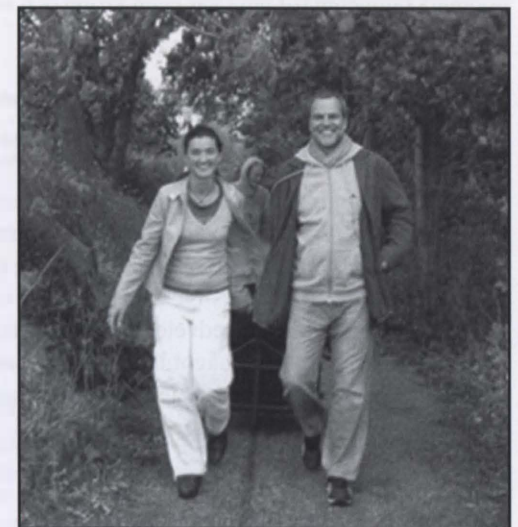
Är inte detta en skön lek att föra in i relationen? Om vi får påhälsning av gamla sår tar vi emot dem på samma sätt. Vi erbjuder dem rymden, vårt sanna hem.

– Rymden

är ofattbart oändlig och allt som får komma hem gör att din förmåga att älska fördjupas. Du kommer att bli förvånad över hur lite som behövs. Du bara är. Inget behövs. Du bara är. Det finns inget som kan ta dig hem, för du är redan detta hem.

Med tanke på allt jag fått uppleva (även genom att lyssna på inspelade satsanger har kroppen befriats från spänningar) sedan jag först kom i kontakt med Tathagata är denna artikel en droppe i havet.

Kolla gärna hemsidan, så att du inte missar nästa Sverige-besök! www.tathagata.de Deras kurs i Indien brukar locka många.

Kursledarna Julia och Tathagata lämnar Idöborg men vill komma åter.

Våra mönster är inte personliga

Det kan också kallas ett slags öppet mottagande av det innevarande ögonblicket, som vore det vår älskade. Tyvärr är det vanliga att nervsystemet gömmer på så många spänningar, att vi omedvetet spänner oss inför varje upplevelse i stället. Vad Florian poängterade var att dessa mönster inte är personliga och det finns ingen som kan anklagas eller dömas för att de spelas ut. Vi trodde som art att vi kunde skydda oss mot faror på det här sättet och speciellt om man inte fått tillräckligt med uppmärksamhet i barndomen – vem har det? – byggs mönstret upp att skjuta livet lite bort från oss.

I det ögonblick som anspänningen sker flyttar sig uppmärksamheten uppåt – till huvudet - och mot omgivningen för att söka efter orsaken.

Den som börjar leta inom sig efter orsaken är, enligt Florian, fast i sökarens klassiska dilemma. I sitt eget liv upptäckte Florian att inte ens ett heltidsengagemang för att lösa det som han inte var nöjd med hos sig själv kom något av värde på spåren. Allt berodde på omedvetna mönster i nervsystemet och de var inte personliga. Han hade inget för att försöka bekämpa dem. Friden följde med insikten:

– Allt är som det ska. Även detta kan få vara som det är.

– Vad jag menar är att ge en liten smula uppmärksamhet till allt som är. Du ger det bokstavligen en kyss. Du ger ditt liv till det.

– Vad vi älskar allra mest är uppmärksamhetens kyss. Vi älskar att bli sedda.

Ja, så är vi då tillbaka till ämnet relationer. Först ger vi den lätta uppmärksamheten till hela vår egen kropp och sedan inkluderar vi alla vi möter.

Några röster om höstens besök:

Så här sa Lisa, som fick chansen att lära känna Florian och Julia lite närmare:

– Jag umgicks ju ganska mycket med dem, då jag skjutsade dem hit och dit. Vi har haft väldigt roligt tillsammans och det blev mycket skratt i bilen. Nu efteråt känner jag mig bättre, gladare och positivare än innan. Annars tyckte jag att det var kul grejer man fick lära sig. Man får en medvetenhet om hur man funkar. Så fort det kommer upp oro eller något liknande, kysser jag det och släpper ut det i resten av kroppen. Jag skulle vilja vara i den här miljön ännu mera.

Jonas upplät sitt hem till de tyska gästerna. I sista minuten hoppade han på retreaten tillsammans med sin livspartner och båda bokade också in varsin entimmes session. Så här sa Jonas om sin session:

– Min Session med Florian betydde att jag kände mig sedd, hörd och mött djupt inne i mitt innersta av mig själv och min ande! Sådan otrolig närvaro i kärlek och fullständig dynamik! Florians självklara lek med livet och hans humor samtidigt med ett absolut förtroende för mig eller sin klient i nuet! Tårar, glädje och dynamisk närvaro i hela kroppen! Jag tackar livet för denna leverans!

Malin var en lite yngre tjej som deltog både på satsanger och på retreaten. Hon sammanfattade så här:

– Jag upplevde ett skifte i mitt medvetande och kände kroppen på ett nytt sätt. Jag förstår äntligen vad det innebär att leva i nuet. Att leva i min kropp fyller ut hela mitt "space" och lämnar ingen plats åt tankar.

Anton och Louise har ägnat en hel del tid ihop med Florian och Julia, bland annat en tiodagars retreat på Mallorca. Anton skötte videospelningen på retreaten, men fick ändå resultat:

– Florian har en fantastisk förmåga att möta människor. Han kan hålla en i handen och visa en saker i en själv som har en stor påverkan, men som man själv kan vara helt omedveten om. Det är sedan jag mött Florian som jag har kunnat börja möta mig själv och därmed andra på ett helt annat sätt än vad som ens tycktes möjligt innan.

Livskamraten Louise gav sin rapport från retreaten på Idöborg:

– Retreaten gav mig en fantastisk möjlighet att syna mina rädslor och mentala mönster i sömmarna och se igenom dem så att de förlorar sin makt över mig. Ju färre rädslor och mönster som styr mig desto närmare kan jag komma andra människor och framför allt min livskamrat. Vi skalar av lager efter lager av smuts som legat mellan oss i årtal så att vi ser mer och mer av varandra. Tänk att han varit så vacker hela tiden utan att jag sett det!

Leif var hänförd över hur mycket som kunde uppnås på kort tid utan att det märktes att man gjorde någonting.

– Retreaten var prima liv. Allt var avspänt och okomplicerat. Det var så lätt att förstå hur man skulle hitta till frid och lugn inom sig. Jag tyckte att det var intressant att höra när Florian berättade om hur många insikter och genombrott som kommer tack vare att man lever i en relation. Man tvingas att upptäcka det ena mönstret efter det andra.

Florian och Julia

Pensionären Inger nöjde sig med att besöka den sista satsangen. Hon behövde inte ens sätta sig framme i stolen för att få ut mycket av kvällen. Inger valde att sitta längst fram i sin golvstol och kunde ställa sina frågor direkt när de kom upp.

Inger:

– Satsangen med Florian innehöll mer än ett förmedlande av Sanningen. Han gav oss också en metod för att upptäcka vår egen sanning. Jag inspirerades även av hans ordinära sätt, hur han kombinerade andligheten med livet självt.

Taget från Antons blogg:

En Gudsknarkare

Gud är högst beroendeframkallande.

Antagligen är det det enda beroende som är alltigenom nyttigt. Så det är väl bara att tacka och ta emot om man fastnar i det. När mitt system en gång har smakat sötman av vad man skulle kunna kalla närkontakt med Gud, vill det ha mer, och var gång det får det vill det ha ännu mer.

Fast Gud låter rätt torftigt. Känslan är obeskrivlig. Att känna livet flöda genom mig. Att känna mig helt igenom levande. Att känna att jag är livet självt. Att jag är kärlek.

Hur skulle man kunna stå emot?

Jag är en Gudsknarkare.

Malin

Nära döden-upplevelser

Viktig forskning om människans natur

Hjärnan och medvetandet hör till det mest förbryllande hos människan. Man frågar sig: Är medvetandet det primära? Och kan det existera oberoende av den materiella hjärnan? Eller är hjärnan det primära och medvetande ett bi-fenomen som uppstår ur hjärnan?

Professor Peter Fenwick, en ledande brittisk neuropsykiater (med flera vetenskapliga utmärkelser) utmanar den nutida vetenskapen om hjärnan genom att utforska sambandet mellan det mänskliga medvetandet och nära döden-upplevelser.

Fenwick studerar NDU:er som berättas av patienter som haft hjärt- och hjärnstillestånd. Det finns åtskilliga fall där människor, som varit nära döden, efteråt kunnat korrekt och detaljerat beskriva vad som hänt i rummet där de legat svårt sjuka, till exempel återupplivningsförsök och vad vårdpersonalen sagt. Medvetandet tycks i dessa fall ha befunnit sig på en punkt utanför kroppen.

Dessa upplevelser antyder att medvetandet kan existera utanför kroppen efter döden. Anekdotiska (dvs icke-vetenskapliga) bevis för detta är välkända och kan vara synnerligen övertygande, men Fenwick och hans kolleger arbetar på att dokumentera fenomenet vetenskapligt. Om de lyckas med detta, skulle det revolutionera synen på medvetandets natur.

Fenwick menar att vissa nära döden-upplevelser starkt pekar på att medvetande och hjärna inte är oupplösligt förenade. Det är möjligt, anser han, att det som upplevs i dödens närhet verkligen är vad som händer när döden kommer. I så fall kan nog själen leva vidare.

Fenwick nämner att en del döende ser släktingar och vänner som är avlidna och som kommit för att hjälpa den döende genom dödsprocessen. Det är också vanligt att den döende ser ljus liksom i en annan värld.

Ett annat inte ovanligt och kanske viktigt fenomen är att en människa just vid tiden för sin död visar sig i en syn för någon närstående eller vän som ännu lever, t ex en syster.

Vi vet ännu inte vad sådana här erfarenheter betyder. Men det är viktigt att de studeras i en öppen och vetenskaplig anda.

En kvinna berättar att hon satt vid sin mans dödsbädd. Han blev medvetslös. Men så tittade han oavvänt på något framför sig. Då spred sig ett igenkännandets leende över ansiktet som om han hälsade någon. Sedan slappnade han av fridfullt och dog.

En 16-årig flicka gick in i dödsprocessen. Just innan hon dog, öppnade hon ögonen och sa:

"Jag ser honom! Jag kommer!" Så dog hon med ett lysande ansikte.

(Min mor berättade att hon satt vid sin mors dödsbädd. Plötsligt lyfte den gamla huvudet från kudden och tycktes se något i en annan verklighet. Så föll huvudet tillbaka mot kudden, och hon

Peter Fenwick forskar om livets stora hemligheter. Vad är medvetandet? Vad innebär döden?

dog. SM)

Närstående har ibland beskrivit ett strålende vitt ljus, som omslutit den döende; ibland har det rapporterats att ljuset spritt sig i rummet och inneslutit alla där i kärlek.

En annan märklighet i samband med döden: Kanske lösgör sig en sketerisk kropp från den fysiska kroppen vid döden. Det har hänt att vittnen sett en vit form lösgöra sig från den fysiska kroppen vid dödstillfället.

SM

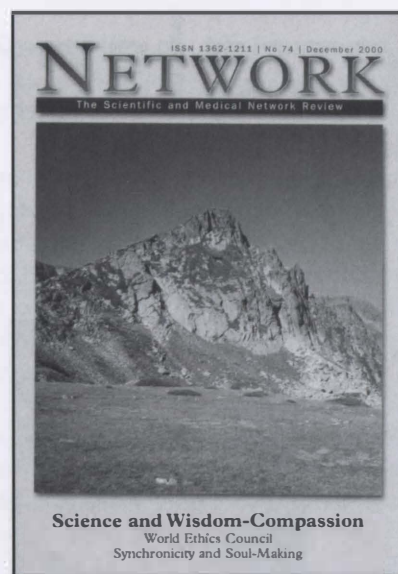
Källor: Flera texter på Internet, sökord "Peter Fenwick".

I religioner där föreställningar om ett helvete förekommer, brukar självmord betraktas som en synd som kan ge straff i helvetet. Ändå har ingen person, som haft en nära döden-upplevelse i samband med självmordsförsök, berättat (för forskarna) om någon upplevelse av ett helvete, eller ens om någon obehaglig upplevelse. Tvärtom, vad dessa personer erfor, tycktes ge dem skäl att fortsätta livet.

Överhuvud verkar det som att en persons sinnesstillstånd under en nära döden-upplevelse inte har någon likhet alls med sinnesstillståndet före upplevelsen. En person som försöker begå självmord torde ha känslor av förtvivlan omedelbart före händelsen. Men forskarna har kunnat se att känslor av stark depression försvinner under nära döden-upplevelsen. I stället inträder en känsla av frid; det tycks ske ett helande av den nedbrutna själen.

En kvinna som gjort ett självmordsförsök, berättar om en upplevelse i dödens närhet. Någon tog hennes hand. Hon upplevde stor frid och enhet med universum, hörde den mest underbara musik.

En annan kvinna, som försökt ta livet av sig, berättar att hon lämnade sin kropp, kände en obeskrivlig frid och rörde sig mot ett vitt ljus. Men så drogs hon tillbaka till sin kropp. (Hon hade små barn på jorden som hon behövde ta hand om.)

The Scientific and Medical Network

The Scientific and Medical Network (SMN) är en internationell förening, baserad i Storbritannien. Syftet är att fördjupa naturvetenskapen genom att främja både rationell analys och intuitiv förståelse.

SMN förhåller sig skeptisk till en del av de grundläggande antagandena inom den nutida vetenskapen, vilken så ofta begränsas av materialistiska doktriner. SMN vill främja en atmosfär där vetenskapen blir mer öppen och mångsidig. Medlemmarna utgör ett nätverk av för närvarande över 2000 akademiker samt 800 övriga medlemmar i mer än 50 länder. Medlemmarna är öppna för nya observationer och insikter och vill på högsta vetenskapliga nivå studera nya idéer och bevis. SMN ger ut en tidskrift, *Network*, ordnar seminarier och konferenser.

SMN vill undersöka idéer som sträcker sig bortom vad som idag är allmänt godtagna grundtankar inom vetenskapen. Föreningen understryker att god vetenskap är öppen och självkorrigerande. Ingen teori, inget tankesystem kan anses perfekt, oantastligt. Allt kan ifrågasättas.

En tanke som förekommer inom SMN är att universum är en organisk enhet, som genomträngs av liv och medvetande, ett självorganiserande universum, som i sin grund är medvetande. Det är detta medvetande som driver evolutionen framåt. Alla individuella medvetanden ses som delar av det kosmiska medvetandet.

En svensk medlem är dr Erland Lagerroth.

Hemsida: www.scimednet.org.

En troende vetenskapsman

Tidskriften *Trons Värld* skriver om vetenskapsmannen Sune Svanberg i Lund. Denne tillhör eliten i forskarvärlden och har varit medlem i Nobelkommittén i tio år. Han tror på Gud.

Svanberg säger:

– Jag tror att de flesta människor egentligen inser att ett högre förnuft måste ligga bakom det förunderliga vi ser i skapelsen, i molekylärbiologin, i livets mångfald och fantastiska mekanismer, i världsrymdens oändlighet. Den kristne känner Guds närvaro i världen och i sin egen själ, Gud blir verklig inte bara genom sin närvaro i skapelsen, utan också och mycket mera genom den närvaro vi personligt kan uppleva i vårt inre.

Adrian Parker professor

Psykologen och parapsykologen dr Adrian Parker har blivit utnämnd till professor i psykologi vid Göteborgs universitet. Man får hoppas att detta leder till en ökad acceptans för parapsykologisk forskning i den svenska akademiska världen.

En stor majoritet av de ledande inom det naturvetenskapliga etablissemangen säger ju att världen skall förklaras genom mekaniska slumpprocesser och att ingen andlig, intelligent skapande kraft finns – och att inga paranormala, ”övernaturliga”, fenomen kan existera, och att parapsykologisk forskning därför bara är strunt. Men i verkligheten är den forskningen av stor betydelse för vår uppfattning om världen och människan, och ju för den s k lärda världen inser detta, desto bättre är det.

Nobelpriset

En engelsk dam, Doris Lessing, har fått nobelpriset i litteratur för 2007. Hon skriver ”skönlitteratur”, är alltså diktare. Men personer som författar viktiga böcker av annat slag, vilka man bör läsa, får sällan eller aldrig ett nobelpris. Böcker om exempelvis etik, hälsa och livsåskådning är på förhand uteslagna, eftersom Svenska Akademien, helt omotiverat, har tolkat Nobels testamente så att litteraturpriset skall tilldelas diktare. Dock har Bertrand Russell, filosof, och Winston Churchill, historiker, fått priset – undantag som visar

HÄLSOTIPS

GULLÖK motverkar uppkomsten av de flesta former av cancer. Forskningsresultat vid Karolinska Institutet i Stockholm, rapporterat i SvD. Forskare var förvånade över den starka effekten.

Tre till fyra koppar GRÖNT TE om dagen minskar risken för diabetes. Grönt te tycks också kunna hejda diabetes som redan brutit ut. Forskare vid Södersjukhuset har rapporterat. Anna Skipper upges höra till dem som dricker grönt te.

MÖRK CHOKLAD och KAKAO gör att blodkärlen lättare expanderar, cirkulationen förbättras, blodtrycket sänks, hjärtsjukdomar motverkas. Forskning bl a vid Södersjukhuset i Stockholm har gett resultatet. (Skall vara utan tillsats av socker.)

FÄRSKA FIKON innehåller ett ämne som liknar det manliga hormonet testosteron. Kan vara välgörande för t ex äldre män, som börjat förlora sin manliga kraft.

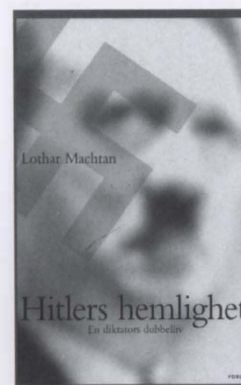
SJÄLVHEALING är välgörande för kroppen, kan t ex ta bort värk. Man lägger sina händer på den del av kroppen där det gör ont.

att inte bara skönlitterära författare kan belönas.

Svenska Akademiens val att nästan bara välja diktare som mottagare av nobelpriset i litteratur ger förstas skönlitteraturen ett högt anseende som ”fin” litteratur på bekostnad av böcker där betydande livsfrågor tas upp i direkt granskning. Detta är inte bra.

Gåvor til Sökarens stödfond

Ilene Stenson, 100:-, Boris Jungkvist, 150:-, Birgitta Södergårdh, 100:-, Mycket tack! Red.

Hitler

Hurudan var den man som fick en av världens främsta kulturnationer att ropa heil (hell) åt honom, dvs önska honom välgång och göra honom till sin führer, ledare – vilken blev en katastrof för Tyskland och hela Europa. Det kan vara en inte oviktig sökarfråga.

I boken *Hitlers hemlighet*. En diktators dubbelliv (Forum 2001) vill Lothar Machtan visa att Hitler var homosexuell. Min första reaktion på detta var att det torde röra sig om en oseriös författare som på lösa grunder lanserar ett säljande avslöjande. Men boken är skriven av en tysk professor i historia som faktiskt drar fram i ljuset åtskilligt som pekar på att Hitler hade en homosexuell läggning.

Hitler var uppenbart ointresserad av kvinnor; han drogs till manligt sällskap och roade sig tillsammans med män. Någon förälskelse i en kvinna upplevde han troligen aldrig; däremot hade han i sitt liv en rad nära manliga vänner, och författaren menar att det nog rörde sig om relationer med kroppsligt intima inslag. Hans ungdomskärlek hette August Kubizek.

Den första kvinnan i Hitlers liv, hans vackra och charmerande systerdotter, Geli Raubal, visade han under en tid upp som sin kvinnliga följeslagare för att dölja sin läggning (hon begick självmord); på samma sätt var det med Eva Braun (som gjorde två självmordsförsök). (Ingen har, mig veterligt, berättat att han/hon sett Hitler och Eva Braun i en öm situation, kyssande eller kramande varandra.) Eva Braun lär ha sagt att Hitler skyddade kroppslig beröring. Han beskrivs ha haft en ”faderlig” attityd till sin väninna.

Lothar Machtan har ytterst seriösa skäl för sin uppfattning att Adolf Hitler var homosexuell. Men han beskriver också på sätt och vis Hitler som mer mänsklig än flera andra författare gjort. Och då blir diktatorns personlighet med dess inslag av förfärande

brutalitet kanske ännu mer svårbegriplig.

Tro inte att Hitler innerst inne var mjuk, ”feminin”; dock var han genuint intresserad av konst, arkitektur, opera, teater, film – områden där många homosexuella verkade. Men det finns olika slags homosexuella, bl a ”läderbögar”, som ger ett virilt intryck.

Hitler saknade normal empati i sitt förhållande till andra människor. Han brukar beskrivas som psykopat. För att hans läggning inte skulle komma till allmänhetens kännedom, vilket varit förödande för hans anseende, lät han mörda flera som satt inne med kännedom om hans erotiska preferenser, inte bara konkurrenten om makten Ernst Röhm.

Homoerotik var inte ovanlig bland nazistiska pionjärer. Den ursprungliga rörelsen kring Hitler var i mycket ett mansförbund. Och många homosexuella i Tyskland trodde att kärlek mellan män skulle accepteras av Hitlerregimen. Men det blev inte så. Homosexuella blev i stället förföljda.

Hitler var med sin blandning av homosexualitet (troligen), vegetarism (om än inte hundra procentig) konstintresse, storsvansinne och psykopatisk egoism en minst sagt sammansatt människa. Det är svårt att hitta något ord eller begrepp som sammanfattar honom som person. Men man kan nog säga att denna sorgliga historiska gestalt var en extrem skitstövel.

SM

Ingen död finns!

En kvinna, Else Byskov, har en engelskspråkig sajt, där det med övertygelse hävdas att döden är en illusion, www.deathisanillusion.com

Byskov skriver att idén, att vi människor bara lever *ett* liv och att ingenting av oss överlever den fysiska kroppens död, är så allmänt accepterad i dag, att den upphöjts till självklar sanning. Man skulle tro att denna idé har fått så stor spridning på grund av att den stöds av starka bevis. Men så är det inte. Det finns, skriver Byskov, inga avgörande bevis för att döden är slutet. Ja, det finns faktiskt ingenting alls som tyder på att det personliga medvetandet, eller själen, utplånas vid döden. Ingen har kunnat bevisa att själen försvinner när kroppen dör. Tvärtom finns det många bevis för att själen överlever den fysiska kroppens död. Bevisen finns, enligt Byskov, i händelser av följande slag:

nära döden-upplevelser
barn som berättar om egna föregående liv
regressionsterapi
studier av döden och döendet
dödsbäddsvisioner
kommunikation med de döda
experiment för att visa att det finns ett liv efter döden.

Men till Else Byskov vill man gärna säga att det ju trots allt fortfarande finns ett stort antal religiösa människor som tror på ett fortsatt liv efter döden.

Om nära döden-upplevelser skriver Byskov bland annat: Under en NDU upplever en människa att hon lämnar sin fysiska kropp. Hon har då en känsla av frihet och frånvaro av kroppsligt lidande. Till en början finner hon sig ofta sväva ovanför kroppen och kunna se ned på denna. Ofta kan hon också se och höra detaljer av vad som pågår i rummet eller utanför detta, detaljer som vid kontroll efteråt visat sig vara riktiga.

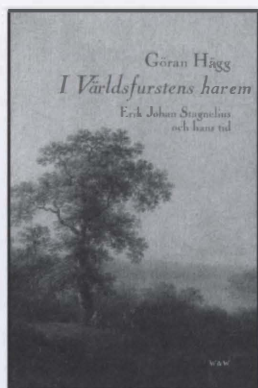
NDUer har studerats vetenskapligt sedan 1980 och mer än 100 böcker har utgetts, som handlar om detta fenomen. Bland forskarna kan nämnas Raymond Moody, Kenneth Ring, P H M Atwater, Bruce Greyson, Melvin Morse, Michael Sabom och Peter Fenwick. I december 2001 införde den ansedda medicinska tidskriften *The Lancet* resultaten av en vetenskaplig undersökning av NDU-fenomenet, gjord i Holland. Artikeln hade rubriken ”Near-death experience in survivors of cardiac arrest: a prospective study in the Netherlands”. Den uppges ha väckt stort uppseende i den vetenskapliga världen. Ett antal personer har också skrivit böcker om egna NDUer.

Organisationen International Association of Near Death Studies (IANDS) är en förening för dem som är seriöst intresserade av NDU:er.

Fenomenet att barn i tvåårsåldern börjar berätta om egna tidigare liv har studerats av flera forskare, med den nyligen avlidne professor Ian Stevenson som den främste pionjären. Stevenson gav ut flera böcker om sin forskning – det är synd att ingen av dem har utkommit i svensk översättning. (Detta är ett skämt: vet man inte hut på Energica t ex, som inte gett ut ens ett urval ur hans skrifter?)

Betr. regressionsterapi kan nämnas att Jan Erik Sigdell gett ut boken ”Emotionell befrielse” på Solrosens förlag, 1997.

Om dödsbäddsvisioner finns boken ”Vad de såg vid dödsögonblicket” av Karlis Osis och Erlendur Haraldsson (Atlantis).

Erik Johan Stagnelius

Vän, i förödelsens stund...

Vän, i förödelsens stund, när ditt inre av mörker betäcks,
när i ett avgrundsdyk minne och aning förgå,
tanken famlar försagd bland skuggestalter och irrbloss,
hjärtat ej sucka kan, ögat ej gråta förmår;
när från din nattomtöcknade själ eldvingarna falla,
och du till intet med skräck känner dig sjunka på nytt,
säg, vem räddar dig då? – Vem är den vänliga ängel,
som åt ditt inre ger ordning och skönhet igen,
bygger på nytt din störtade värld, uppreser det fallna
altaret, tändande där flammen med prästerlig hand? -
Endast det mäktiga väsen, som först ur den eviga natten
kysste serafen till liv, solarna väckte till dans.
Endast det heliga ord, som ropte åt världarna: "Bliven!" –
och i vars levande kraft världarna röras ännu.
Därföre gläds, o vän, och sjung i bedrövelsens mörker:
Natten är dagens mor, Kaos är granne med Gud.

Mystikern Stagnelius

"Erik Johan Stagnelius hittades död i sin säng torsdagen den 3 april 1823.

Den svårt nedgångne skalden och avskedshotade kanslisten hade antagligen föregående dag och kväll sin vana trogen berusat sig intill redlöshet. Han hade återvänt hem, avlidit under natten och hittats frampå eftermiddagen, klockan halv tre, då pigan skickats att undersöka varför inget livstecken märkts från hyresgästen vare sig på morgonen eller under dagen."

Citatet är från Göran Häggs stora bok (352 sidor) om Erik Johan Stagnelius och hans tid. Bokens titel är *I Världsfurstens harem*, förlag är Wahlström & Widstrand, 2007.

Stagnelius var biskopsson, sjuklig, ful, narkoman och alkoholist; dog endast 29 år gammal. Hur han såg ut vet man inte precis. Han beskrivs som besynnerlig, lurvig, med otrevligt utseende, förfallen. Han talar om sig själv i en dikt som "blek, suckande, hånad". Men han räknas som en av de stora svenska poeterna; han skrev Näcken, Till förruttnelsen, Vän, i förödelsens stund..., Endymion m fl dikter, som sätts mycket högt av älskare av svensk lyrik.

Hägg beskriver Stagnelius som mystiker. "Diktaren är på väg mot insikten att bortom alla illusioner, bortom det gudlösa och livlösa Kaos, bor något större, opersonligt men levande. När Stagnelius här och i fortsättningen kallar även detta för Gud, är det något annat än den personlige kristne skaparguden – det är Kosmos, 'alltet', eller tvärtom det som mystiker som mästare Eckehart kallat 'Intet'."

Mystiska idéer låg i tiden, ofta som en del i romantikens tankevärld. Exempelvis bekände sig den i sin tid bekante kulturpersonligheten Lorenzo Hammarskjöld, samtida med Stagnelius, till en mystisk pan-teism, bl a grundad på Plotinos.

Flera av Stagnelius dikter handlar om

hans älskade Amanda. Men den visserligen unge men fule och sjuke skalden kunde inte dra till sig någon kvinnas kärlek, åtminstone inte någons, som han själv ville ha.

Inför den annalkande döden skriver han:

Resa, Amanda, jag skall till aldrig skådade länder, dödens omätliga hem: icke du följer mig dit.

Ej vid dess kopparport jag din hand skall trycka till avsked, över dess mörka älv lyser ditt öga ej mig.

SM

Teckning av en student som 50 år efter konstnärens, L G Malmberg, död har förklarats föreställa Stagnelius.

Onödig Leif G W Persson-bok

Leif G W Persson. *Faller fritt som i en dröm*. En roman om ett brott. Bonniers 2007.

Den hårrufsige, snusande, gudstroende jägaren och professorn Leif G W Persson har skrivit en bok om det förfärliga Palmemordet. Och han kan ju som polisprofessor tänkas ha en unik och stark bakgrund för uppgiften. Emellertid har den här mannen tidigare av någon anledning skrivit romaner, och även denna gång har det blivit en roman. Han säger i en intervju i DN 29/9 att en tredjedel av boken är sant, en tredjedel har han hittat på och en tredjedel skulle kunna stämma.

Jag har ingen sympati för idén att på det sätt som Persson gör blanda sant, osant och spekulativt i en bok om ett mord. Den enda typ av bok som kan vara intressant för den som har ett allvarligt intresse för mordet och vill läsa starka ord om det, är en bok där författaren är noga med fakta, håller sig till fakta och vad som på goda grunder kan tros vara fakta.

Men det är tydligen för att ge litet underhållning och tjäna pengar som Leif G Willy Persson har ägnat en massa av sin tid åt att skriva en mastodontroman om ett känt mordfall i stället för att göra något mer nyttigt.

Skriver en person en roman på 552 sidor, anar man att han inte kan göra rimliga strykningar i sin text, eftersom självkritiken är dålig. Ja, läsaren får hoppa över större delen av texten, alltså göra det jobb som författaren själv borde ha gjort, eller åtminstone förlaget. Men den som tillämpar denna metod på Perssons verk, finner – i alla fall gör denne läsare det – att det knappast blir något kvar.

Boken är totalt utan intresse för en någorlunda intelligent person. Ändå har Persson gått ut och offentligt kritiserat en kollega, alltså en annan författande person, för att skriva lika mediokert som skribenter

i en hästtidning för ungdomar.

Försöker man nu läsa Persson, finner man att det här verket, som inte skrivits ihop i en handvändning, mening efter mening, stycke efter stycke, kapitel efter kapitel inte innehåller någonting av betydelse.

Persson har också den dåliga smaken att fantisera att Palme hade ett vidlyftigt sexliv och att mordet kan ha med detta att göra.

Köper och läser man en bok, vill man ha en känsla att det man läser är bra och inte (som i det här fallet) tänka: varför läser jag den här boken?

Perssons senaste litterära verk är tomt på väsentligt innehåll, trots tydligt språk, som han lär berömma sig av.

SM

Hur får vi vetenskaplig kunskap?

Wilhelm Agrell (red.). *Forskningens gråzoner*. Carlssons.

Debattören och professorn i underrättelseanalys Wilhelm Agrell är redaktör för denna antologi som ingående granskar trovärdigheten i vår tids kunskapsproduktion. Jag tar upp två av de åtta inläggen.

Sist av alla får f. d. universitetskanslern Carl-Gustaf Andrén ordet, och hans bidrag kan ses som en sammanfattning av bokens innehåll. Han understryker att "forskningen måste /.../ vara fri och obunden från politiskt inflytande", men knappast är det, kan man tillägga, av den enkla anledningen att forskning är en dyr verksamhet och den som ställer medel till förfogande (det allmänna eller det privata) vill vara med och bestämma om forskningens natur, omfattning och till och med önskat resultat. Det ideala vore annars att den enskilda vetenskapsmannen "själv väljer sin forskningsuppgift".

De tre huvudprinciperna för all forskning borde enligt Andrén vara att problemen

får väljas fritt, att metoderna får utvecklas fritt och att resultaten får publiceras fritt. Så sker ju inte alls, utan anslagsgivarna är "angelägna /.../ att få vara med och bestämma om vad man skall satsa på". Andrén ger en rad exempel på hur utvecklingen gått åt motstätt håll. Forskningsråden och Riksbankens Jubileumsfond anger i allt högre utsträckning vilka områden de prioriterar vid annonsering av forskningsmedel. Dessutom införs numera så kallad "kvalitetssäkring", vilken får till resultat att forskarnas handlingsfrihet ytterligare inskränks.

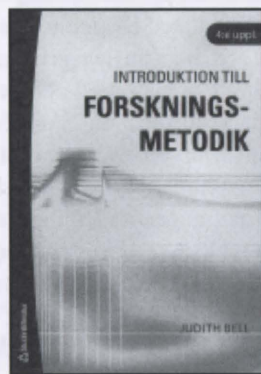
Andrén skräder inte orden när han påpekar att den "starka" styrningen gör att ansökningarna gällande forskningsmedel anpassas till vokabulären i prioritetsbeskrivningarna och anslagsgivarnas önskan. "Kreativiteten" knyts "mer till ansökan än till den slutliga produkten". – "Eftersom anslagsmedlen är tillgängliga inom en begränsad tid kan detta leda till att uppgifter forceras fram. /.../ projektet får då inte den omfattning och grundlighet som egentligen krävs." Andrén befarar att vissa ämnens forskning får "drivas på sparlåga" – eller läggas på is, kan man tillägga. Den individuella forskningen håller på att dö, de verkligt fria forskarna dör ut.

Andrén vill helt enkelt se modern kunskap som vinnas genom nya metoder och paradigmskiften. "Framför allt nås ny kunskap genom den enskilda forskaren." – "Den geniala forskaren /.../ är en person som ser det /.../ som ingen tidigare har sett."

Agrell står för bokens näst sista bidrag och visar på ett övertygande sätt hur världens främsta underrättelsetjänster bryter mot alla elementära forskningsregler och därför levererar värdelöst material. Ett exempel är USA:s utrikesminister Powells bevis för Iraks innehav av massförstörelsevapen, som av FN:s kommission plockades "sönder bit för bit i vad som närmast påminner om en förödande fakultetsopposition". Det av en regering beställda materialet är "manipulerat /.../ för att kunna legitimera /.../ politiska mål". Agrells slutsats är helt enkelt att man aldrig blint skall tro på vad underrättelsetjänster kommer fram till.

De två bidragen jag redogjort för här borde alla som sysslar med forskning ta del av. Sammanfattningsvis skulle kunna sägas: Ju mer styrning, dess sämre forskningsresultat. Gråzonerna inom forskningen är många och bokomslagets framsida är symboliskt mer svart än grått.

Rolf Ejvegård

Hur forskar man?

Judith Bell. *Introduktion till forskningsmetodik*. Studentlitteratur.

Judith Bell är professor vid School of Continuing Education, Nottingham University, Storbritannien. Hon utgav 1987 en handledning *Doing Your Research Project* för främst pedagogikstuderande, vilken rönt stor framgång i hemlandet och blivit översatt till svenska. Boken har med jämna mellanrum omarbetats och föreligger nu i en fjärde upplaga, som knappast har någon likhet alls med första upplagan. Textmassan har ungefär fördubblats från första till fjärde upplagan och då har ändå en hel del av de ursprungliga råden och anvisningarna strukits. Forskningsmetoder är således något som utvecklas och fordrar ständiga preciseringar. I inledningen påpekar hon att "ingen bok kan ersätta en bra handledare" och tillägger att det tyvärr inte finns tillräckligt många av dem – handledare alltså. Det ligger nog mycket i det hon säger och jag pekar i denna anmälan på några punkter i det hon tar upp och koncentrerar mig på just sådant stoff som är nytt.

En av hörnstenarna i Bells anvisningar är att alla människor inklusive forskare är emotionellt påverkade, även när de inte tror det själva. Redan i bokens första kapitel påpekar hon därför att man "måste vara mycket försiktig med att dra slutsatser om orsak och verkan", underförstått att alltför många forskare har varit för snabba här.

Hon tar speciellt upp forskningsmetoder som teoribildning på empirisk grund (grounded theory), deltagande observation, intervju och enkät. De två förstnämnda metoderna ansågs för ungefär femtio år sedan inte ens vara vetenskapliga. Inom den grundande teorin formuleras och revideras antaganden och frågeställningar under själva forskningsarbetet. Man utgår från problem, inte från hypoteser. Har man exempelvis uppfattningen att företeelsen F

inte finns, kan man lätt falla i en egengillrad fälla och ställa upp krav som omöjliggör bekräftandet av F. Forskningen bli klarare om man i stället börjar med hypotes- och teorigenerering. Därefter övergår man till att ställa upp icke emotionellt påverkade regler för verifiering eller falsifiering.

Deltagande observation ansågs förr vara en ovetenskaplig metod, eftersom man liksom var "insyltad" i det man skulle studera och därför inte kunde vara objektiv. Denna tankegång förutsätter alltså att forskare kan vara helt opåverkade av sitt studieobjekt, av sin forskningsmiljö och av sin utbildning i stort. Om man däremot anser att vi alla, mer eller mindre omedvetet, har förutfattade meningar, så mister kritiken mot den deltagande observationen sin kraft. Tvärtom kan deltagande observation som forskningsmetod ge fördelar, nämligen att man förstår bättre det man studerar och därvid undviker en massa missförstånd. Sitter man på läktaren i riksdagen och noterar hur riksdagsledamöter strömmar ut och in, går upp i talarstolen, voterar o.s.v. så kan man säkert göra en ganska objektiv beskrivning av händelseförloppet. Om man däremot själv är medlem av riksdagen, då får man en helt annan förståelse för varför vissa går upp i talarstolen, varför de trycker på ja-knappen vid votering och varför man kan bli utkvitterad. Att studera arbetet i en riksdag fordrar helt enkelt helt andra metoder än beskrivningen av arbetsmyrorna i en myrstack.

I fråga om enkäter och i viss mån intervjuer så har dessa metoder blivit säkrare när det gäller att dra slutsatser i och med att man kan statistiskt bearbeta resultaten. Statistikbehandlingen förutsätter då att frågor utformas så att de går att kategorisera. De måste vara stratifierade, d.v.s. vara representativa för en bestämd befolkningsgrupp och antalet utfrågade måste vara tillräckligt många, så att resultatet blir statistiskt säkerställt. Enkäter och intervjuer görs alltså mer vetenskapligt godtagbara genom statistisk bearbetning.

Vad några få personer tycker eller tänker har inte ansetts vara till större nytta vid forskning, men Bell tar även upp så kallade narrativa undersökningar och anser att de kan vara fullt godtagbara i vissa sammanhang. Narrationen, alltså insamling av vittnesutsagor och personliga berättelser, kan göras användbara om man följer vissa regler och försöker få resultatet "meningskapande". Man bör helt enkelt söka efter likheter i de skilda berättelserna och kon-

centrera sig på att analysera tendenser.

I bokens sista kapitel sammanfattar Bell sina råd och anvisningar. Man måste kontrollera att syftet med forskningen är klart uttryckt, att använda metoder och tekniker förklarats tillfredsställande, att de eventuella resultaten är tydligt redovisade eller förklara varför resultat uteblivit, att ta bort värderande termer och känsloladdade begrepp. Speciellt det sistnämnda borde åtskilliga personer som gör anspråk på att vara vetenskapsmän ta ad notam. Mitt intryck är att det är ganska vanligt att vetenskapligt resonering ersätts med introduktion av alla möjliga invektiv, starka känslouttryck och personangrepp.

Rolf Ejvegård

Vetenskapsfilosofi

Titel: *Vetenskap, kunskap och praxis*. Författare: Magdelene Thomassen. Förlag: Gleerup (2007).

Författarinnan är verksam som lektor vid Diakonihemmet, högskolan i Oslo. Hon är utbildad psykolog och har filosofi i sin examen. Boken har översatts från norska av Joachim Retzlaff. Bokens undertitel är "Introduktion i vetenskapsfilosofi". Den sistnämnda anglosaxiskt påverkade termen åsyftar det ämne vi vanligen kallar vetenskapsteori. Hon tänker främst på "vård och socialt arbete" dit bland annat psykiatri, omsorg och barnuppföstran hör, när det gäller den praktiska tillämpningen av vetenskapliga synsätt.

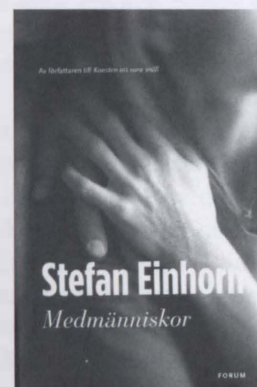
De vetenskapsteoretiska skolbildningar som hon redogör för är positivism, i synnerhet den logiska positivismen, fenomenologi, hermeneutik och dekonstruktion. Något litet tas kritisk teori (dvs. Frankfurterskolan) och i förbifarten marxism upp. Huvudintresset ägnas kunskapens natur och hur kunskap vinnas. Framför allt gäller det tyst (på engelska "tacit") kunskap, d.v.s. den som svårigen kan tolkas i ord och som framkom-

mer genom praktiskt handlande (arbete) i boken benämnt "praxis".

Det är inte alls förvånande att hon delvis är negativt inställd till den positivistiskt inriktade skolbildningen, som blir väldigt materialistisk, kausalinriktad och språkberoende i sitt forsknings-sammanhang. Visserligen är det sant att forskningsresultat som skall föras vidare till andra människor än de som varit med och tagit fram gjorda rön, måste kunna uttryckas på ett förståeligt språk, men kunskapen i sig är så innehållsrik att den inte alltid kan rymmas inom ett språks gränser. Det är därför som Thomassen trycker på den tysta kunskapen, som måste förmedlas i praktiken och som det kan ta många år att överföra direkt från en människa till en annan. Dessutom är det kritiska sinnet hela tiden nödvändigt med följd att kunskapen inte är absolut utan hela tiden är föränderlig.

Sammanfattningsvis om denna givande bok kan sägas, att, den betonar omöjligheten att använda naturvetenskapliga ideal när humanvetenskapliga problem skall lösas.

Rolf Ejvegård

Att vara medmänniska

Medmänniskor. Stefan Einhorn. Forum 2007. 214 sid.

"Världen är full av goda gärningar. Ibland är vi så fokuserade på det onda som inträffar att vi blir blinda för detta faktum."

Så skriver Stefan Einhorn, cancerläkare samt ofta anlitad föreläsare inom sektorn etik och ledarskap. Men framförallt är han sedan 2005 känd för boken "Konsten att vara snäll", som nu sålts i över 150 000 exemplar och översatts till 15 språk. Uppenbarligen finns det ett växande behov av positiv och optimistiskt orienterad facklitteratur inom psykologiämnet också i Sverige.

"Medmänniskor" är en passande uppföljning till bestsellern. Via ett flertal uppdiktade historier, sammanfogade genom

resonerande, biografiskt betonade segment, låter Einhorn temat få varierande uttryck. Relationer mellan far och son, lärare och elev, mellan två vänner – möten som växer till något meningsbärande, något gott, ibland utan att de involverade riktigt vet hur det gått till.

De korta berättelserna är inga litterära mästestycken. De är uppenbarligen skrivna utan sådana ambitioner. Språket är enkelt och avskalat varje ornamentering, samtidigt som texten har en tydlig framåtrörelse och en sens moral. Tonen är personlig och förtrolig: Einhorn delar med sig av dramatiska händelser ur sitt eget och familjen Einhorns liv, vilket gör det lätt att känna att även författaren är en sökande, begründande människa. Detta skapar i sin tur förmimelsen av att Stefan Einhorn verkligen bryr sig om att jag som läsare bryr mig om andra människor. Han har ett ärende.

Hur blir vi egentligen, i ordet djupare betydelse, medmänniskor? Vi skapar medmännisklighet genom att ständigt pröva oss fram. Våra hjälpverktyg i medmännisklighet är enligt Einhorn våra normsystem, avslipade genom århundradens mänskliga erfarenheter, vårt förnuft, vår empatiska (in-kännande) förmåga, vårt samvete och vår möjlighet att kunna samtala, och därigenom få respons på tankar och känslor. "Äkta medmänniskor finns där för andra, både i det lilla och stora. De ser och lyssnar till sin nästa. De respekterar andra och de sviker inte när de är behövda. De ska vara kapabla att fatta goda beslut. Och när de gör fel eller misslyckas ger de inte upp, utan försöker igen, och igen."

Eller, som Einhorn väljer att definiera en sann medmänniska i boken, nämligen genom Thorbjörn Egners barnbok "Folk och rövare i Kamomilla stad" (1955): "Man får inte plåga andra, man ska alltid bjuda till, men för övrigt får man göra som man vill."

Gunnar Martin Aronsson

Väg till framgång

Bli ditt bästa jag. Skapa framgång i ditt liv. Lars Thool och Thomas Kahn. ICA Bokförlag, Västerås 2007. 144 sid.

Bli ditt bästa jag är en introduktionsbok i NLP (Neuro Lingvistisk Programmering).

NLP skapades i mitten av 1970-talet i USA av två forskare, lingvisten (språkforskaren) John Grinder och dataprogrammeraren, matematikern och sedermera

seminarieledaren Richard Bandler. Neurosyftar här på hjärnan och medvetandet, lingvistisk på allt slags språk, och programmering är en beskrivning av sinnets sätt att inhämta, lagra och uttrycka individuella erfarenheter via olika "program".

Varje människa har, enligt detta synsätt, sedan födelsen en mängd program för hur och vad som tänks, program för vad vissa händelser "betyder", program för inläring, för motivation, för att känna sympati och antipati, osv.

I NLP ingår en övergripande optimistisk syn på människans möjligheter att lösa problem: vi har latent resurser som kan aktiveras. Det finns i NLP olika interventionsverktyg för att aktivera resurser inhämtade främst genom så kallad modellering ("färdighetskopiering") från sakkunniga inom olika områden, bland dem gestaltterapiens Fritz Perls, familjeterapeuterna Virginia Satir och den indirekta hypnoterapiens fader Milton Erickson, men på senare tid även från icke-terapeutiskt håll: numera finns modeller för hur man färdighetskopierar talanger från exempelvis kunniga idrottare, affärsmän och utbildare.

I sitt mer komplexa "innersta" har NLP beröringspunkter med kunskapsteori och språkfilosofi. Men i sin "förgård" presenterar NLP ett koncentrat av forskning kring kommunikation och målsättningsarbete, något som passerat författarna Thool och Kahn, eftersom de har bakgrund som ledarskaps- och idrottscoacher.

"Bli ditt bästa jag" går igenom kapitel som dröm-vision-mål, motivation, visualisering, affirmation, strategi, relationen kropp-tanke-känsla, förmåga att skapa goda (resursrika) tillstånd, med mera. Boken har en estetiskt tilltalande form, med patinafärgade helsidesfoton och enkla illustrationer som tydliggör textens resonemang. En inledande kort metaforisk berättelse gestaltar varje avsnitts tema. Som ett appendix

finns en "verktygslåda" med 14 verktyg hämtade från NLP:s erfarenhetsarkiv när det gäller coaching.

Avsikten är att boken just skall fungera som en verkstad: "Du får instruktioner hur de (verktygen) används och sedan kan du träna upp din förmåga —" Dessutom finns kortare övningsuppgifter som skall skrivas in på markerade tomrader, något som dock enligt mitt förmenande skulle förstöra boken. Bättre vore nog att ha låtit verket via en pärmficka innehålla ett separat arbetshäfte, kopplat till varje kapitel. Något som kanske kan bli aktuellt i en framtida andra upplaga.

För dem som önskar sig en introduktion till NLP och intresserar sig mindre för historik, ideologi, fackterminologi och specifika NLP-modeller och mer för empiriskt baserade förslag på hur man kan underlätta egeninitierade förändringar i vardagen, kan denna bok rekommenderas.

Gunnar Martin Aronsson

Sökarens hemsida

<http://www.sokaren.se>

	INDEX33.HTML
Vedanta	
Shankara	300
Vivekananda	55
Den oförgängliga filosofin	24
Tankar inom modern fysik	22
Turinsvepningen	393
Parapsykologi	168
Reinkarnation	173
Ur ur kroppen. Nära döden	330
Dödsbäddsvisioner	514
UFO	167
Cirklar och piktogram i sädesfält	130

HELHET

Funktionernas kugghjul

Se dig själv som en del av naturens – eller med ett religiöst uttryck Guds – samverkande krafter.

Din situation liknar lövets på ett ofantligt träd.

Lövet kan inte ändra de grundlagar som gäller för trädet. Du själv kan inte förändra de lagar som gäller för livet.

Men du har ett privilegium jämfört med lövet. Du har fått medvetande, förnuft och fri vilja så att du inom ramen för dessa lagar kan styra och berika både ditt eget liv och andras.

Kortsiktighet kännetecknar politikernas och industrimännens tongivande inriktning men också skolornas. Men helhet – alltings långsiktiga samverkan – är naturens grundkonstruktion. Samarbeta med naturen är också den övergripande tanken för sann hälsolivsföring.

Från Ny hälsa Eskil Svensson, <http://hem.bredband.net/esksve>

Oändliga möjligheter

**Ta hand om
din stund
på jorden.
Du kan.**

Läsarforum

Tvivelaktigt tvivlande rörande jordstrålning

I Sökaren nr 2, 2007 tar Göte Andersson upp fenomenet jordstrålning. Han säger sig vara neutral till frågan om dess existens, och uppmanar dem som sysslar med sådant att göra mera vetenskapliga tester. Själv har han vid två tillfällen testat jordstrålnings-experters trovärdighet genom att be dem spåra currykryss och -linjer på platser som kollegor till dem tidigare förklarat sig ha avstört. Trots detta har man efter avstörningen hittat linjerna utan problem. Andersson anser sig därmed ha grund för misstanken att de som håller på med jordstrålning är offer för självsuggestion.

Hans slutsats är att avstörningarna inte har fungerat och utgår då tydligen från att avstörarna borde ha *tagit bort* de störande näten inom ett visst område. Men så är det inte. Avstörning av en viss plats, t.ex. en del av ett sovrum, går ut på att förändra där rådande strålningsförhållanden genom tillförandet av ytterligare en strålningskälla, vars emission har en frekvens som medför att det *resulterande* strålningsmönstret på platsen ifråga blir gynnsamt för människans hälsa.

Avstörning åstadkoms således i princip på motsvarande sätt som när man släcker ut störande buller inom ett begränsat område genom att via högtalare tillföra ett ljud (eller snarare oljud) med interfererande karaktär. Den störande emissionskällan blir kvar opåverkad.

Curry- och Hartmann-näten är alltså i normalfallet fullt detekterbara även efter utförda avstörningar. Ifall slagrutemännen i de relaterade fallen inte hittat dem hade därför ett ifrågasättande av deras kompetens varit befogat. Göte Andersson bekräftar nu att olika personer – ovetande om utförda avstörningar – vid skilda tillfällen indikerat C- och H-linjer på identiska platser. Han bidrar därmed till ytterligare två intressanta indikationer på att emissioner från s k jordstrålningsnät verkligen existerar.

Torgny Granberg

Svar till Torgny Granberg

I Sökaren nr 2, 2007, i en artikel som mest handlade om psi-spåret, berörde jag helt marginellt det föregivna fenomenet "jordstrålning" samt "avstörningar" av detsamma, som jag var lite kritisk till. Som jag nämnde var det vänner till mig som anlitat en "expert" inom området och som med sina vinkelpinnar först detekterade och sedan avstörde de s.k. Curry-linjerna och Curry-kryssen.

Själv var jag inte närvarande när detta skedde, men vännerna tolkade avstörarens utsaga som att "husets farliga strålning var avlägsnad". En tid efteråt testade ett par andra personer samma plats och fick utslag för Curry-linjer och Curry-kryss. Nu har Torgny G. en "förklaring" till detta, som jag strax skall återkomma till, men först vill jag bemöta hans avslutande kommentar ovan, som innebär att han tycker att

jag med mitt exempel faktiskt påvisat denna form av "strålnings" existens, då de båda detektorerna fick utslag för samma linjer och kryss som avstöraren fått tidigare. Men ingenstans i min artikel har jag påstått att de båda detektorerna fick Curry-kryssen på samma ställe som avstöraren fick; bara att de fick utslag för "jordstrålningen" i huset. Mina vänner erinrar sig nu att läget för de olika personernas uttagna kryss varierade en hel del, och det ser jag som ett problem.

Så till Torgny Granbergs "förklaring" till mina vänners iakttagelser av "avstörningen". Han skriver: "Avstörningen av en viss plats, t.ex. en del av ett sovrum, går ut på att förändra där rådande strålningsförhållanden genom tillförandet av ytterligare en strålningskälla, vars emission har en frekvens som medför att det resulterande strålningsmönstret på platsen ifråga blir gynnsamt för människans hälsa". Slut på citat.

Det märks att T. G. kör med "lånta fjädrar", då han försöker använda vokabulär från fysikens område, kanske för att påståendena skall verka mera trovärdiga.

För det första: Vad innebär tillförandet av ytterligare en strålningskälla? Varifrån genereras den strålningen? Ingenstans ger han belägg för källans ursprung eller hur han dragit slutsatsen om dess existens. Det är inte svårt att mistänka att hans tankar består av tomma hypoteser, utan empiriskt innehåll.

För det andra: T. G. talar så självklart om emission och frekvenser. Nu är problemet att den påstådda "strålningen" bara kan registreras med hjälp av pekare, slagruta och pendel. Dessa hjälpmedel fungerar i många sammanhang i händerna på seriösa detektorer men har också sin givna begränsning. Att tala om frekvenser blir ett subjektivt moment i sammanhanget då sådana inte kan mätas mera objektivt med något instrument. Om dessa olika jordstrålningsformer verkligen existerar, så finns naturligtvis fog för att tala om frekvenser; all energi består av våglängder och frekvenser. Man får intrycket att G. T. och andra börjar i fel ände s.a.s; man förklarar något som man inte med säkerhet vet existerar, vilket i förlängningen leder till absurditeter.

För det tredje: Hur vet Torgny G. att "det resulterande strålningsmönstret" efter en "avstörning" blir gynnsamt för hälsan. Jag har inte sett någon seriös rapport som visar att så är fallet. Eller har kanske T. G. gjort en sådan studie, vilket finns skäl att betvivla. En sådan studie skulle i så fall göras av kompetenta forskare inom det medicinska området.

Det är en aning irriterande med alla lösa påståenden som florerar i jordstrålningssammanhang, Feng-Shui, New-Age och andra rörelser. Det vore nog lite mera klädsamt med lite mera inre reflektion innan man tar allt för givet. Risken är stor att man bedrar sig själv och andra. Ibland får man den obehagliga känslan av att allt detta riskerar att bli ett enda stort geschäft som går ut på att tjäna pengar. Det vore synd.

Hälsningar från Göte Andersson

**Männis-
kan kan
ha en
direkt-
upplevelse
av
gudomlig-
hen,
ansåg
Plotinos.**

PLOTINOS

Mystikens stora filosof

Den senantike filosofen Plotinos (204/5–270) bestämde sig i unga år för att ägna sitt liv åt att söka sanningen om världen och människan. För den skull började han studera i den tidens lärdomsstad, Alexandria i Egypten, där han tog del av de främsta filosofernas tankar. Ingen tillfredsställde honom emellertid – tills han träffade Ammonios Sakkas, som blev hans lärare under tio år till sin död 242. – En annan av Ammonios elever var den sedermera berömde Origines.

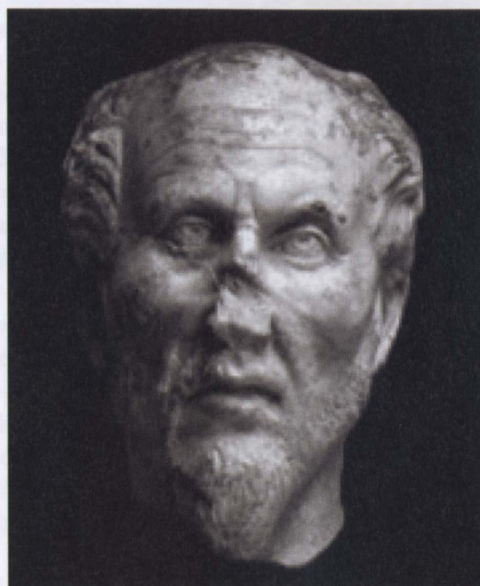
Under senare delen av sitt liv verkade Plotinos i Rom, där han grundade en filosofiskola och i många år föreläste om Ammonios lära och tecknade ner den ur minnet. Hans mest inflytelserike lärjunge blev Porfyrios, som samlade Plotinos skrifter i sex band med namnet "Enneaderna". Det är dock svårt att avgöra hur mycket av Ammonios lära som Enneaderna innehåller och hur mycket som är Plotinos och Porfyrios tankar. Men verket brukar anses främst vara av Plotinos hand.

Plotinos hade många lärjungar, varav flera var betydande och förmögna personer med makt. Han hade under en tid ett stort inflytande.

Plotinos brukar betraktas som nyplatonismens grundare. Ett centralt begrepp hos honom är "det Enda" (the One) vilket syftar på att verkligheten i sin grund utgör en sammanhängande enhet. Det Enda är till sin natur okänt, kan inte beskrivas med ord men utgör den yttersta grunden för allt. Det Enda kan även kallas "det Goda", och från det härrör allting i varat, det är alltings orsak. Förnuftet, *Nous*, är en emanation ur det Enda. Ur förnuftet utstrålar världssjälén, som är gudomlighetens aktiva sida. Materien saknar egentlig verklighet, den är "ond", men ondska är inte verklig, utan endast en brist på godhet.

I Enneaderna framkommer att Plotinos inte ansåg sig bidra med något eget till filosofin utan bara *beskrev* och *förklarade* Platons (ca 428–ca 348 f. Kr.) tänkande. Han var alltså "platonist". Men det anses att Plotinos utvecklade Platons metafysik och idélära till en mycket betydande filosofi. En grundtanke är att göra skillnad mellan den andliga världen och den materiella. Endast den andliga världen är verklig.

Medan Platon gör skillnad mellan idévärlden och sinnevärlden, räknar Plotinos med en *trefaldig* hierarki av verklighet, från Gud, som kallas det Enda (ibland används ordet det Ena i svenska översättningar), till *Nous*, världsförnuftet, och till slut ner till Själén. Under

Plotinos, vars lärjunge Porfyrios sa att filosofen verkade skamsen över att vara bunden till den fysiska kroppen, och han ville inte berätta var och när han var född eller något om sin härkomst. Och han ville ogärna låta sig avbildas.

Själén finns materien, som inte är verklighet, utan icke-vara. Materien har ingen form av sig själv och ingen kvalitet, utan blir till genom Själén och kan anta alla möjliga former. Själén är både världssjälén och alla enskilda själar.

Den materiella världen är inte den verkliga världen. Det säger både Platon och Plotinos. Det enda verkliga är det Enda, som kan kallas Gud. Det Enda är "det som är", men det har varken vilja eller förnuft och kan inte beskrivas med ord, eftersom ord avgränsar och Gud är oändlig. Det Enda, som är sin egen orsak, är både aktivt och passivt, absolut vara och ett icke-vara, eftersom det är allt. Från det Enda emanerar ständigt *Nous*, världsförnuftet, och därifrån kommer Själén. *Nous* motsvarar Platons idévärld, som denne betraktade som det högsta.

Materien kan enligt Plotinos inte sägas vara ond i gnostikernas mening; men den är bara en avspegling av en del av det fullkomliga.

Plotinos metafysik fick ett stort inflytande på medeltidens judiska, kristna och muslimska tankevärld,

samt på mystiska tänkare. Under det tredje århundradet var nyplatonismen den största filosofiska skolan.

Plotinos var övertygad om att den yttersta verkligheten är av andlig natur och att det är möjligt att uppnå kunskap om denna verklighet. Han var också övertygad om universums enhet och godhet.

Människan har inte sitt ursprung i materien, utan har ett himmelskt ursprung. För den skull bör hon söka sig från den jordiska existensen till sitt himmelska ursprung, som hon kan få erfarenhet av i en mystisk, extatisk förening och genom kärleken. Plotinos beskriver detta som en kontemplation genom vilken människan kan förenas med Det Endas kraft. Att uppleva detta innebär ett uppgivande av det egna självet, som är både en vila och en längtan.

Plotinos räknas som en av de stora tänkarna, vars idéer har haft ett betydande inflytande bland annat över kristendomen. Ett exempel på detta är dualismen mellan ande och materia.

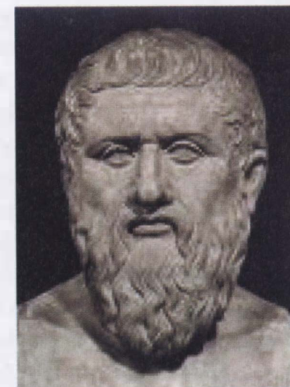
Plotinos beskrivning av extasen, som ger en direkt kunskap om Gud, har en motsvarighet i kristen mystik.

Plotinos tankar har en nära släktskap med den indiska tänkaren Shankara och Vedantafilosofin. Många mystiker tänker likadant, vilket kan vara lätt att förstå, eftersom det trots allt finns stora likheter mellan människor.

Antoon Geels frhåller att Plotinos, som W. R Inge skriver, är "en av världens stora tänkare, vars filosofi fortfarande är av allra största värde för mänskligheten /.../. Hans idealistiska ontologi, som slutligt gör sig av med materialismen utan att göra fenomenvärlden överklig eller meningslös, kommer nära lösningen av ett av våra djupaste problem."

Antoon Geels skriver också att "filosofen hindrades av sin dåliga syn från att granska det skrivna. Skrifterna uppvisar en slarvig syntax och grammatik, och Plotinos anses vara en av antikens mest svårärliga författare. Enligt Porfyrios skrev han utan avbrott, liksom man kopierar en bok. Stilen i Enneaderna har beskrivits som 'en medvetande-ström'."

SM

Platon, en av de stora i den tidiga västerländska filosofins historia.

Källor:

Artiklar på nätet; sökord Plotinus, Plotinos.
En artikel av Antoon Geels i Sökaren 4, 1975.
Bertrand Russell: Västerlandes visdom.

Bertrand Russell skriver i "Västerlandets visdom" att om "Det Enda" i Plotinos trefald kan man på sin höjd säga att "det är". "Att beskriva det på något annat sätt skulle betyda att det kunde finnas andra ting som var större." Plotinos talar ibland om det Enda som Gud och ibland som det Goda, men det är större än varat, finns överallt och ingenstans, är obeskrivligt och genomsyrar allt. Det är klokare att tåga om det än att säga något.

Det andra i Plotinos trefald är *Nous*. Russell skriver att det förefaller omöjligt att hitta en adekvat översättning av detta ord. Men vad som menas är ande i betydelsen intellekt. Russell försöker förklara förhållandet mellan *Nous* och det Enda genom en analogi. Det Enda är som solen som alstrar sitt eget ljus. *Nous* är sedan detta ljus, i vilket det Enda ser sig självt.

Det tredje i trefalden är Själén, som är tvåfaldig till sin natur. Dess inre pekar uppåt mot *Nous*, dess yttre manifestation är sinnevärlden, vars skapare den är.

Allt som finns emanerar enligt Plotinos ur gudomligheten, skriver religionsvetaren Antoon Geels i Sökaren 4, 1975. "Denna gudomliga princip, som Plotinos oftast kallar Det Ena, ligger bortom alla föreställningar. Men samtidigt är Det Ena den källa varur allt har gått fram. Från det Ena kommer allt. Som Platon menade, är idéerna de eviga förebilderna till allt som existerar i de lägre sfärerna. Men trots mångfalden av idéer finns det en enhet och Förnuftet är aldrig skilt från det Ena."

Antoon Geels: "Människosjälén är enligt Plotinos nedsänkt i sinnevärlden. Genom förbindelsen med kroppen har den glömt sitt ursprung. Men en del förblir helt oberörd. I vår själ finns en del, som alltid är hos det högre, och en, som är inriktad på det jordiska." Plotinos' filosofiska mystik centreras kring frågan hur anden i människan kan återförenas med gudomligheten. Här sammanfaller metafysik och mystik. Kronan på Plotinos' system är människans potentiella möjlighet att uppnå förening med gudomen."

Gudsvisionen beskrivs på flera ställen i Plotinos skrifter. Ett av de mest kända citaten är följande. "Där funnos ej två utan den skådande var ett med det skådade, som gällde det ej något skådat, utan något enat. /.../ Det är gudars och lyckliga människors liv, en befrielse från allt jordiskt, ett liv utan jordisk lust, den ensammes flykt till den ensamma gudomligheten."

**Enligt
Plotinos är
den yt-
tersta
verklighe-
ten av
andlig
natur.**

**Den mate-
riella
världen är
inte den
verkliga
världen.**

Alf Ahlberg:

C. G. Jung om livet bortom döden

"Vad jag har att berätta om livet efter detta består alltsammans av minnen, bilder som jag levtt i och tankar som jag brottats med. De minnena ligger också i viss mening till grund för mina verk, ty dessa är djupast sett ingenting annat än alltjämt upprepade försök att ge ett svar på frågan om samspelet mellan det som finns på 'denna sidan' och på 'den andra'."

Med dessa ord inleder den berömda schweiziske psykologen och psykiatern Carl Gustav Jung (1875–1961) det kapitel i sin posthumt utgivna (även till svenska översatta) självbiografi, som han kallat "Om livet efter döden". Han bestrider energiskt att tron på ett sådant liv för honom skulle vara någon önskedröm, gör heller inte några kategoriska påståenden om dess sanning men lämnar inte läsaren i okunnighet om att han anser tungt vägande skäl tala för *sannolikheten* av att det finns något i vårt psyke, som överlever döden. Han medger, att de flesta s. k. "upplysta" nutidsmänniskor betraktar tanken som orimlig. Men de gör detta endast på grund av en fördomsfullhet, som förtränger den västerländska människans andliga horisont och begränsar den till det för förnuft och sinnen klart vetbara. "Rationalism och doktrinarism är en sjukdom i tiden; de utger sig för att veta allt; man kommer dock ännu att upptäcka mycket, som vi idag från vår inskränkta ståndpunkt betecknar som omöjligt. Våra begrepp om rum och tid har blott approximativ giltighet och lämnar därför fältet fritt för relativa och absoluta avvikelser. Av hänsyn till sådana möjligheter lånar jag själens underliga myter ett uppmärksamt öra och iakttar skeendet som vederfars mig, oberoende av huruvida det passar mina teoretiska förutsättningar eller inte ... Det överskattade förnuftet har det gemensamt med den totalitära staten, att den enskilde utarmas under dess herravälde."

För att förstå Jungs tankar om ett liv bortom döden måste vi, om än helt flyktigt, dröja vid den grundåskådning om själen till vilken han efter mångåriga forskning och omfattande praktik som psykiater nådde fram.

Det kollektivt omedvetna och arketyperna

Avgörande för Jungs syn på själen är framför allt hans från Freud radikalt avvikande uppfattning om det omedvetna och dess roll i vårt liv. För Freud var det ett slags själslivets "sopnedkast", dit vi förvisar allt som vårt jag vägrar att acceptera, pinsamma minnen, förbjudna önsknings osv. För Jung är det omedvetna snarast vad man skulle kunna kalla själens skaparhård. Det varnar och vägleder oss i våra drömmar, och ur dess djup stiger intuitioner upp, som lyst mänskligheten på dess vanskliga väg.

Men Jung räknar – i motsats till Freud – inte bara med det individuella omedvetna utan med ett djupare skikt, det kollektivt omedvetna. Vid sina drömanalyser, liksom vid ett ingående studium av vitt skilda kulturernas mytologier och sinnessjukas fantasier och visioner, fann han, att vissa till antalet begränsade men i oändlighet varierade grundmotiv, som inte kan bero vare sig på personliga minnen eller påverkningar utifrån, ständigt dyker upp. Dessa arketyper är från vårt släktes urtid nedärvda dispositioner. Ur biologisk synpunkt kan de förliknas vid djurens medfödda (alltså icke inlärd) instinkter. Men arketyperna har i motsats till instinkterna hos djuren, som lever helt i den skapande naturen, en helt annan och till synes motsatt aspekt. Genom dem står vi i kontakt med en helt annan dimension, som för Jung

inte är mindre verklig, den transcendent, den andliga. Natur och ande är tillvarons båda poler, och människan lever i spänningen mellan dem. De är motsatser men på samma gång komplementära, ty tillvaron är en enhet av motsatser, av natur och ande, ljus och mörker, dag och natt, gott och ont. Denna heraklitiska tanke om en complexio oppositorum, motsatsernas enhet, som enligt den gamle renässansfilosofen Cusanus är "den mur som omgärdar paradiset, där Gud bor" – denna tanke är för Jung så central, att han för in den i själva gudsbilden. Särskilt kanske i den märkliga boken "Svar till Job" fördjupar han sig i spekulationer, som påminner om de gamla mystikernas tal om "Guds andra ansikte" eller "vad vi bävande kallar den mörka sidan hos Gud".

Det omedvetnas "vetande"

Liksom man av ett isberg endast ser en liten bråkdel ovan vattenytan, är vårt omedvetna endast en ringa del av vår psyke. Den västerländska nutidsmänniskans felsyn består just i att hon tror att denna bråkdel är det enda. På motsvarande sätt begränsar sig hennes upptattning om tillvaron dogmatiskt till det medvetet vetbara. Allt annat stoppas i den stora säcken med påskriften "Vidskepelse". "Därför", skriver Jung, "håller rationalisterna ännu idag på att det inte finns några parapsykologiska erfarenheter, ty därmed står och faller deras världsåskådning. Om sådana fenomen överhuvud förekommer, är den ogiltig, emedan den är ofullständig. Då blir möjligheten av en bakom fenomenen liggande annorlunda beskaffad verklighet till ett oavvisligt problem, och vi måste se det faktum i ögonen, att vår värld med tid, rum och kausalitet står i relation till en där bakom liggande tingens ordning, i vilken varken 'här och där' eller 'tidigare

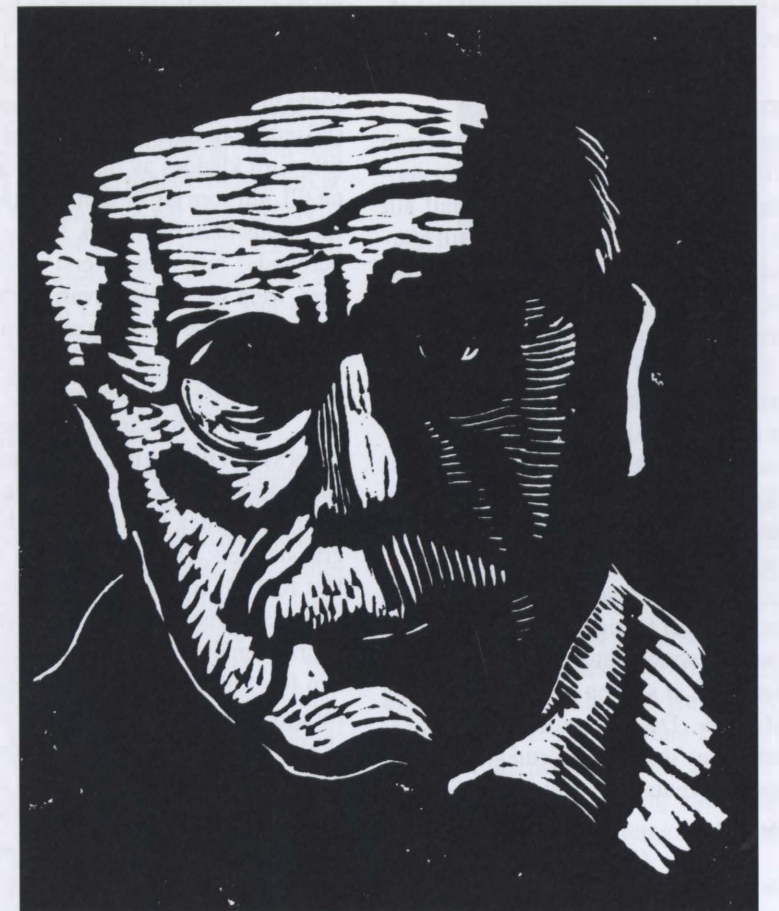
och senare' är av någon vikt. Jag ser ingen möjlighet att bestrida att åtminstone en del av vår psykiska existens karaktäriseras av en rummets och tidens relativitet. Med stigande avstånd från medvetandet synes den stegras till absolut rums- och tidlöshet."

I verkligheten "vet", menar Jung, det omedvetna, och i all synnerhet det kollektivt omedvetna, oändligt mycket mer än vad vi med vårt medvetande fattar. Men det ligger i sakens natur, att detta "vetande" inte i direkt form kan bli medvetet för oss – det skulle ju vara en själv motsägelse. Hur kan vi då veta något om detta "vetande"? Svar: därför att det i medvetandet i symbolisk och indirekt form ger sig till känna i aningar, drömmar och myter. Naturligtvis måste vi vara kritiska mot dem; de kan vara rent subjektiva. Men enligt Jungs bestämda uppfattning, stödd på ett omfattande empiriskt material, ger de stundom indirekta symboliska "meddelanden" om tillvaron, som vi aldrig skulle ha funnit med våra vanliga kunskapsorgan. Drömmen och myten är det språk, varigenom det omedvetna talar till oss. Och eftersom det står i djupare och innerligare kontakt med tillvaron, både som natur och ande, kan dess "meddelanden" stundom vara av större betydelse. "När man gör sådana erfarenheter, får man en viss högaktning för det omedvetnas möjligheter och förmåga ... Jag har gjort den erfarenheten, att de uppfattningar jag kunnat vinna på grund av sådana antydningar från det omedvetna har skänkt mig ljus och öppnat aningsrika utblickar... Om jag talar om det som kommer efter döden, gör i jag det av ett inre krav och kan inte gå längre än till att berätta om vad drömmar och myter har att säga om saken."

Ett par exempel

Jung anför ett stort antal upplevelser och drömmar, egna och patients, som format, reviderat eller bekräftat hans uppfattning om ett liv efter döden. Jag skall endast beröra två av dem och hänvisar i övrigt till den förut nämnda självbiografin, "Mitt liv" (Natur & Kultur).

"En sextioårig kvinna hade två månader före sin död följande dröm. Hon hade kommit över på andra sidan. Hon kom in i ett klassrum, där hennes döda väninnor satt på främsta bänken. Där härskade en atmosfär av spänd förväntan. Hon ser sig om efter en lärare eller föreläsare, men man låter henne förstå, att det är hon själv som skall hålla föredrag, ty alla döda måste genast efter sin död avge rapport om sitt livs samlade erfarenheter..."

Till sin relation av drömmen, som tydligen gjort ett starkt intryck på honom, fogar Jung följande reflexion: "Vid tiden för drömmen var denna kvinna rädd för döden och ville i möjligaste mån hålla den borta från sitt medvetande. Det är emellertid av stor vikt för den åldrande människan att göra sig bekant med just denna möjlighet. Hon ställs inför en oundviklig fråga, som hon är skyldig att svara på. Därför borde hon ha en 'myt' om döden, ty 'förnuftet' visar henne ingenting annat än den mörka grop som öppnar sig för henne. Men myten kan frammana andra bilder för henne, hjälpande och berikande bilder om livet i dödens land. Tror hon på dem eller tillmäter dem åtminstone något värde, har hon därtill minst lika mycken rätt som den som förnekar dem. Men medan den sistnämnde står inför det rena Intet, följer den som sätter sin tilltro till arketyperna livets spår ända in i döden. Båda förblir visserligen i ovisshet, men den ene mot sin instinkt, den andre med den, vilket innebär en betydande fördel för den sistnämnde."

Det andra exemplet är hämtat från Jungs egen erfarenhet. En natt ligger han vaken och tänker på en vän, som nyss avli-

dit. Plötsligt får han en obetvinglig känsla av att vännen är i rummet och står vid fotändan av sängen. Är det en subjektiv vision när fantasi eller en "verklig" uppenbarelse av en död? Jung beslutar att avstå från allt grubbel över frågan och endast iaktta vad som skall ske. Vännen vinkar till honom att följa sig; de går (i fantasi eller dröm) ut ur huset, genom trädgården, ut på gatan och träder slutligen in i vännens hem och dennes arbetsrum. Han kliver upp på en pall och pekar på den andra av fem i rött band bundna böcker, som står på andra hyllan uppifrån. Därmed upphörde visionen.

Men Jung var så tagen av den, att han följande morgon gick till vännens änka och bad att få kasta en blick på bokhyllan, som han aldrig förut sett. Där stod samma pall han iakttagit i visionen. Han klev upp på den och såg då mycket riktigt de fem i rött bundna böckerna. Han tog fram den som vännen pekat på. Dess titel befanns vara "De dödas testamenten".

Man må besinna, att det inte är vem som helst utan en kritiskt skolad vetenskapsman som berättar om denna och en mångfald andra upplevelser, minst lika egendomliga. Tanken att han skulle ha relaterat dem

”för att göra sig intressant” faller på sin egen orimlighet, redan därför att han själv förordnade, att hans levnadsteckning först efter hans död fick utges.

Hjärnan och själen

Den mest avgörande invändningen mot tron på ett liv efter döden torde väl vara den uppfattningen, att allt själsliv, i varje fall allt högre sådant, är oskiljaktigt knutet till hjärnan och alltså inte kan existera sedan denna försatts ur funktion. Jung hävdar däremot, att rent empiriska iakttagelser visar, att i varje fall en del av vårt psyke kan existera oberoende av hjärnan. Jag citerar: ”För ett sådant antagande talar de överraskande iakttagelser man gjort vid djupa medvetlöshetstillstånd efter akuta hjärnskador och vid svår kollaps. I båda fallen kan även vid den svåraste medvetenhetsförlust såväl varseblivningar av yttervärlden som intensiva drömmupplevelser förslippas. Då stora hjärnans bark, medvetandets säte, under svimningen är avkopplad, är sådana upplevelser hittills oförklarliga. De kan tala för vidmakthållande av medvetandesförmågan – även i tillstånd av skenbar medvetlöshet.”

Jag har sökt referera motiven till att C. G. Jung ansåg tanken på ett liv bortom dödens järnridå sannolik. Jag har betonat, att han inte gör några kategoriska påståenden därom, men att de budskap vi mottar från det kollektivt omedvetna i form av drömmar, myter, visioner, aningar, synes peka i riktning mot ett liv på andra sidan döden. Men om det nu verkligen inte är slut i döden – hur tänker sig då Jung tillvaron bortom den? Naturligtvis kan det här ännu mindre bli tal om kategoriska påståenden utan endast om spekulationer – men väl att märka inte på fri hand utan även här på grundval av upplevelser, egna och andras.

Upplevelser i gränslandet

År 1944, vid 69 år, drabbades Jung av en svår hjärtinfarkt. Han låg länge med alla tecken till medvetlöshet. Efteråt berättade en sköterska att hon sett honom ”liksom omgiven av ett ljus sken”, ett fenomen hon ofta iakttagit hos döende. Utförligt har Jung i sin postuma självbiografi (”Mitt, liv”, sv. övers. 1964) berört de underliga visioner han upplevde i detta gränsland mellan liv och död. ”Bilderna var så väldiga, att jag själv drog slutsatsen att jag var nära döden... jag var vid den yttersta gränsen.”

Han tyckte sig sväva över jorden, vars sfäriska konturer skimrade som silver

genom ett underbart blått ljus. I rymden sågs ett väldigt svart klippblock, som då det närmade sig visade sig vara ett indiskt tempel. I den yttre hallen satt en hindu i lotusställning. ”Då jag närmade mig trappstegen som förde in i templet, hände mig något mycket sällsamt: jag hade känslan att allt som dittills varit kläddes av mig. Allt som jag syftat till, allt som jag önskat eller tänkt, jorde-tillvarons hela bländverk föll av mig eller berövades mig – en ytterst smärtsam process. Men något blev kvar: ty det var som om jag nu förde med mig allt som hade skett omkring mig. Jag skulle också kunna säga: det var hos mig och det var jag.”

Full av förväntan att inne i templet finna svaret på alla livets gåtor närmade sig Jung dess ingång men hejdades vid den. Jordiska syner började blanda sig med gränslandets. De fyllde honom med olust. Det föreföll som om i denna jordiska tillvaro varje människa satt isolerad från de andra ”i en liten låda”. ”Livet och hela världen föreföll mig som ett fängelse, och jag förargade mig gränslost över att jag åter skulle finna detta vara i sin ordning. Nyss hade jag varit glad över att allt detta äntligen hade fallit av, och nu föreföll det mig åter som om jag – liksom alla andra människor – var upphängd på trådar i en liten låda. Då jag stod i rymden var jag tyngdlös, och det var ingenting som drog i mig. Och detta skulle nu vara förbi.”

Under de tre veckor tillfrisknandet tog levde Jung ett slags dubbelliv. Nattetid återkom visionerna av en helt annan tillvaro, med morgongryningen återvände jordelivets bilder. ”Så småningom blandades motiven ihop och blev blekare. När morgonen började nalkas kände jag: nu kommer den grå morgonen åter! Nu kommer den grå världen åter med sitt cellsystem! Vilken dårskap, vilket förfärligt nonsens! Ty de inre tillstånden var så fantastiska, att denna värld tycktes mig rentav löjlig i jämförelse med dem.”

Jordelivet – endast en sektion av tillvaron?

På grundval av egna och andras upplevelser i gränslandet drar nu Jung vissa hypotetiska slutsatser. Vad vi kallar den jordiska tillvaron i tidens och det tredimensionella rummets värld är endast ett avsnitt av tillvaron i sin helhet, konstruerat för vissa syftens skull men ingalunda identiskt med tillvaron i sin helhet. Efter den nyss refererade upplevelsen ”har jag”, skriver Jung, ”i grunden aldrig mer kunnat frigöra mig från intrycket att vad vi kallar livet är ett

avsnitt av tillvaron som utspelar sig i ett för ändamålet iordningställt tredimensionellt världssystem.”

Tanken att vårt jordiska liv är en dröm och döden ett uppvaknande är ju ur gammal. Jung synes i viss mening ansluta sig till den, även om han som eljest vid sina spekulationer uttrycker sig svävande. Men varför i så fall denna dröm? När Jung efter upplevelserna i gränslandet ehuru motvilligt drogs tillbaka till jordelivet, föreföll honom detta närmast som ett fängelse. ”Man kände sig av grundläggande anledning på ett underligt sätt inspärrad, och dock ägde denna värld liksom en hypnotisk kraft att få en att tro på sig, som om den vore verkligheten själv, under det man dock tydligt lärt känna dess intighet.” Är då vårt jordiska liv ett fängelse, ett slags tukthus, dit vi sänts för att sona vår skuld? Denna platonska tanke, som för Strindberg efter infernotiden blev så central, är i varje fall inte främmande för Jung. Eller är kanske hellre den, likaledes, urgamla, tanken riktig, att livet är en skola, dit vi (måhända upprepade gånger) sändes för att förverkliga våra möjligheter och slutligen fullkomnas?

Bortom tid och rum

Men hur skall vi då kunna föreställa oss tillvaron ”på andra sidan”, bortom tid och rum? Direkt kan vi naturligtvis inte göra det – lika litet som fångarna i grottan i Platons berömda liknelse kan föreställa sig det fria livet uppe i dagens ljus. Ändå menar Jung att upplevelserna i gränslandet åtminstone ger oss en glimt eller aning om den tid- och rumslösa tillvaro, som på religiöst språk kallas ”det eviga livet” (varvid ”evighet” inte betyder ändlös tid utan tvärtom tidlöshet). Jung anknyter på nytt till gränsupplevelsen: ”Allt som sker i tiden var där sammanfattat i en objektiv helhet. Ingen-ting var där längre särlagt i tidmoment eller kunde mätas med tidsbegrepp. Upplevelsen kunde snarast beskrivas som ett känslotillstånd, som man emellertid inte kan göra sig någon föreställning om.” Och på samma sätt när rummets skiljande skrankor faller bort. ”Man är invävd i ett obeskrivligt helt och iakttar dock detsamma med fullständig objektivitet.”

Osökt kommer man att tänka på de gamla mystikernas skildring av sina upplevelser såsom ett *nunc stans*, ett ”stående nu”, eller på den gamla medeltidslegenden om munken, som från sitt kloster vandrade ut i skogen och där hörde en fågel sjunga så vackert att han stannade och lyssnade. Efter återkomsten till klostret fann han allt

förändrat och ingen kände igen honom. Efter jordiska tidsmätt hade han varit borta i femtio år, men de tycktes honom själv som ett ögonblick.

Är livet bortom döden idel ljus?

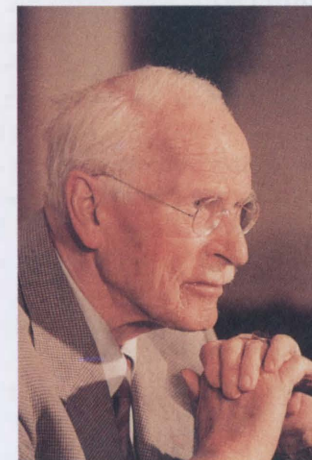
Ett önsketänkande som räknar med ett liv bortom döden tänker sig gärna detta som idel ljus och salighet. En svensk tänker kanske på den gamla naiva, för många så kära psalmen ”I himmelen, i himmelen man inga tårar ser” (Sv. ps. 144). Där skall alla mörka gåtor lösas, där skall vi skåda Gud ”ansikte mot ansikte”. Jung anser emellertid att detta önsketänkande inte kan svara mot verkliga förhållandet. ”Om allting på andra sidan vore ljus och gott, så måste dock en vänlig kommunikation bestå mellan oss och idel saliga andar ... Varför denna oöverstigliga mur mellan de avlidna och de levande? Åtminstone hälften av det som berättas om möten med de döda talar om ångestfyllda upplevelser med mörka andar, och i regel iakttar dödsriket en kylig tystnad, obekymrat om de efterlevandes smärta ... Den värld som vi kommer till efter döden torde vara storslagen och fruktansvärd liksom gudomen och den natur vi känner. Inte heller kan jag föreställa mig att lidandet helt skulle upphöra: Låt vara att vad jag upplevde i mina visioner 1944 – befrielsen från kroppens börda och förnimmelsen av meningen – skänkte mig den djupaste lycka. Trots detta var även där mörker och ett egendomligt upphörande av mänsklig värme ... Funnes ingen ofullkomlighet, ingen ursprunglig defekt i skapelsens grund, varifrån komme då åtrån att skapa, längtan efter något som skulle uppfyllas ... Jag håller det för sannolikt att det även hinsides finns vissa skrankor men att de dödas själar blott så småningom finner ut var gränserna i det befriade tillståndet ligger.”

Reinkarnation eller evigt liv?

I Indien, ett land vars kultur är ojämförligt äldre än åtminstone i vissa avseenden högre än den västerländska, anses reinkarnationen som en självklarhet. Födelse och död tänkes följa varandra i en ändlös ström utan annat mål än att vi slutligen befrias från den jordiska tillvaron för att uppgå i nirvana. De västerlänningar som överhuvud tror på något liv bortom döden, tänker sig detta som ett ”evigt” liv, en gång för alla befriat från jordelivet. Enligt Jung har båda parter i viss mening rätt. (Överflödigt att upprepa, att det endast är fråga om hypotetiska spekulationer på grundval av budskap från det omed-

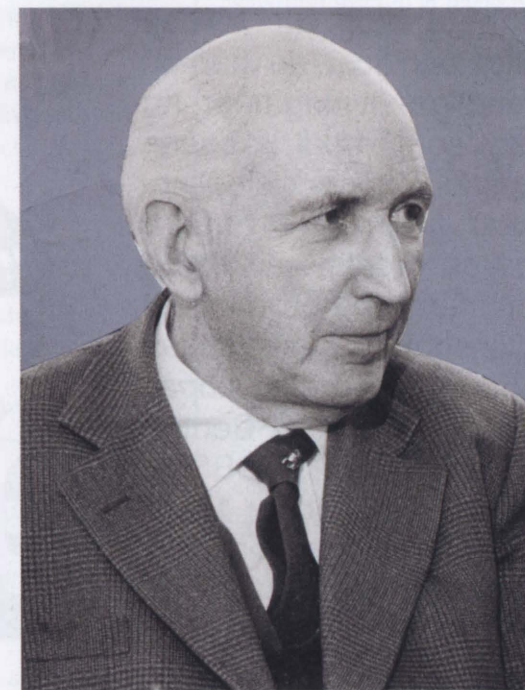
vetna.) Han tänker sig nämligen att de dödas själar visserligen inträder i ”evigheten” men att de, eller åtminstone somliga av dem – kanske efter jordiska tidsmätt först efter sekler – åter får leva ett nytt jordeliv, iklädda jordiska kroppar. Varför? På den frågan ger Jung ett mycket svävande svar, men han antyder, att denna återfödelse i vissa fall är nödvändig för dem som här inte förverkligat sina möjligheter. Varje människa är en tanke hos gudomen, som längtar efter att förverkligas och i somliga fall kan detta endast ske i nya jordeliv. ”Någonstans hinsides finns ett världsbestående *måste*, som vill göra slut på hinsidestillståndet. Detta skapande *måste* kommer – så tänker jag mig – att träffa avgörande om vilka själar som åter skall dyka ned i födelsen ... Det är möjligt att en fortsättning av det tredimensionella livet inte längre skulle ha någon mening, om själen väl en gång har nått vissa stadier av insikt; den skulle då inte mer nödgas återvända, och ökad insikt skulle förhindra önskan efter nytt förkroppsligande. Då skulle själen försvinna från den tredimensionella världen och komma in i det tillstånd som buddisterna kallar nirvana. Men om ännu något karma återstår att likvidera, önskar sig själen åter till jordelivet och berger sig på nytt in i det. Kanske kan motivet också vara en insikt om att där ännu finns något att fullborda.”

Vad är då detta måste, som avgör om själarna skall återvända till jordelivet? I andra sammanhang kallar Jung det Gud el-

ler gudomen. Men det är en grundtanke hos honom – utförligt utvecklad i den egendomliga boken ”Svar till Job” – att gudomen inte är statisk utan tvärtom stadd i förändring och utveckling. Människan är så att säga Guds ögon. Människans utveckling till klarare medvetenhet är ett led i Guds egen utveckling. Detta är för Jung kärnan i myten om inkarnationen, om att Gud själv måste bli människa. Jung anser sig med denna tanke stå på kristen grund – men i så fall på en mycket kättersk sådan.

Professor Alf Ahlberg (1892–1979) skrev 16 artiklar för Sökaren. Ovanstående text är från början två artiklar, iförda 1973. Texten publiceras nu än en gång, med tillåtelse, i denna tidskrift.

Alf Ahlberg utgav många böcker, bl a Filosofins historia, Filosofiskt lexikon och Tankelivets frigörelse. Han översatte också en rad viktiga böcker, såsom ”I dödens gränsland” av Raymond A. Moody, ”Modet att vara till” av Paul Tillich, ”Psykologiska typer” av C. G. Jung och ”Etik” av Benedikt Spinoza.

Manipulerad

När jag i nr 5, 1973 anmälde en nytgåva av Alf Ahlbergs "Tanke-livets frigörelse", återgav jag några meningar ur boken, bl.a. dessa. "Alla uppgifter, som har en tendentiös karaktär är såsom sådana tvivelaktiga." – "Särskilt bör vi noga ge akt på de fakta som talar emot våra åsikter." Påpekanden som dessa, som Ahlberg gjorde när boken först kom ut på 1930 talet, i skuggan av den nazistiska propagandan, stöter vi sällan på nuförtiden. Den besinning som Ahlberg för fyrtio år sedan manade till, tycks nu glömd eller inaktuell – eller är många framställningar i böcker och tidningar, bl. a. i politiska ämnen, så uppenbart tendentiösa att saken inte behöver påpekas?

Vi blir lätt manipulerade av ensidiga böcker, tidningar, tidsskrifter etc. Den som vill vara klok och inte lättlurad, bör ha sin kritiska vaksamhet ständigt aktuell. Nyligen läste jag i en livsåskådningsbok, som jag anmälde för flera år sedan. Den har fått rätt mycket erkännande, anses vara en av de få bra böckerna i sitt ämne. Men jag tänkte under läsningen: varje ord som den här mannen skriver har ju till syfte att bevisa den tes som framställningen mynnar ut i. Allt som talar för tesen förs fram, medan andra åsikter inte får komma till sin rätt; de förtigs, bestrids och polemiserar mot. Läsaren av en sådan bok blir lätt manipulerad: han leds in i för författarens egen åsiktvärld, fås att se allt med dennes ögon.

Jag tycker det är bättre om en författare presenterar ett material, lägger fram skilda människors skilda meningar, resultat och värderingar. På grundval av ett sådant material kan läsaren med sitt

eget omdöme bilda sig en uppfattning. Han behöver inte känna sig styrd, lurad, förförd.

Så vill jag själv ha det, när jag studerar ett ämne: fakta, synpunkter, meningsbrytningar, alltså en framställning som strävar efter objektivitet. Men det finns ju även inlägg av typen partsinlagor. Dessa måste finnas och skall inte nedvärderas. De är ofta uttryck för fin idealism och kan ha stor positiv betydelse i kulturdebatten. Men man måste förstå deras karaktär: de är tendentiösa, ofta till ytterlighet, och man bör ta del av dem endast med en kritisk distans till materialet.

Nu kan det invändas att många framställningar i grund och botten är tendentiösa – även t. ex. nyktra historieböcker. Invändningen är riktig. Ingen som tar till orda i ej alldeles okontroversiellt ämne kan vara helt utan "bias". Det är alltid lämpligt att ifrågasätta värdet av givna informationer. Men den tendentiösa karaktären kan vara olika stark. Vissa framställningar är uppenbart kraftigt snedvridna – och borde inte utgöra något problem ur objektivitetssynpunkt – men upplevs av många "troende" som Sanning med stort S. Övertygelsen hos dessa så manipulerade kan bli utomordentligt intensiv. De hamnar i sektaristiska tankegångar, som de kanske varken kan eller vill ta sig ur.

Jag påstår inte att Sökaren är utan oberättigad tendens. Tvärtom: var försiktiga, när ni läser denna tidskrift, så att ni inte blir manipulerade! Det finns förvisso intressanta meningar och fakta kring de ting vi sysslar med, som aldrig kommer fram här.

Ur Sökaren 1, 1975

Det viktigaste

Viktigast av allt är att ha hälsan. Får man bara vara frisk, kan man räkna sig till de lyckliga. Då finns alltid möjlighet till självförverkligande på livets skilda områden: i arbete, studier, familj, rekreation. Därför finns inget mer angeläget politiskt mål än att skapa en hälsovänlig livsmiljö.

Ändå: hur försummat är inte hälsoområdet! Hur många hälsonebrytande faktorer tillåts inte finnas i det moderna samhället, i födan, luften, vattnet. Sannerligen, här är hög tid för ett uppvaknande!

Politik är att skapa det goda samhället. Och det goda samhället måste vara en plats där ingen far illa på grund av onödiga fel i livsmiljön. Det gäller för politikerna inte bara att sträva efter jämlikhet och frihet, utbyggd socialvård, bättre utbildning och bostäder o. dyl. utan också att lyssna till miljö-rörelsen och hälsorörelsen. Där finns värdefulla, ja livsviktiga insikter, som inte får negligeras.

Det gäller också för de hälsomedvetna att i den fria samhällsdebatt som vi har förmånen att ha i vårt land, uttrycka hälsosynpunkterna i så övertygande form, och så energiskt att hälso- och miljörelserna blir breda och starka folkrörelser med inflytande över politiken.

Den gamla sortens politiker, med tankarna kretsande kring pengar och materiell standard, måste mer och mer ersättas av de livsvänliga samhällsskaparna, som talar om livskvalitet och har en levande vision av ett land, där människorna lever väl.

Hälsofrågorna hör hemma i centrum av samhällstänkandet och i kulturdebatten – i Expressen, i Aftonbladet, i Dagens Nyheter, radio och TV, i skolorna, folkrörelserna, tros-samfunden. Men titta på tidningarnas s. k. kultursidor, som de ser ut nu! Vad räknas huvudsakligast till kulturen? Jo, bl. a. skönlitterära fiktioner (t. o. m. "deckare"), allsköns musik (t. o. m. "pop") politik (t. o. m. 'r' på extremaste vänsterkanten). Men hälsofrågor? Sällan, alltför sällan.

Men vad är, egentligen, bättre uttryck för kultur än förståelse för hur jorden brukas, hur födan odlas, hur människan skall "vandra på hälsans stigar"? Och vad är mer ovärdigt ett kultursamhälle än förhållanden som bryter ned människornas hälsa, gör dem sjuka och missmodiga, berövar livskraften och lägger dem i en för tidig grav?

Ur Sökaren 8, 1975.

Ovanstående skrevs innan Miljöpartiet hade bildats. Nog tycker jag idag att mp mycket liknar de politiker som jag för mer än 30 år sedan efterlyste.

Med detta nummer följer ett inbetalningskort gällande nästa år. Det ligger i *hela* upplagan, sänds även till dem som redan har betalt helår eller halvår för 2008 och alltså inte behöver använda inbetalningskortet.

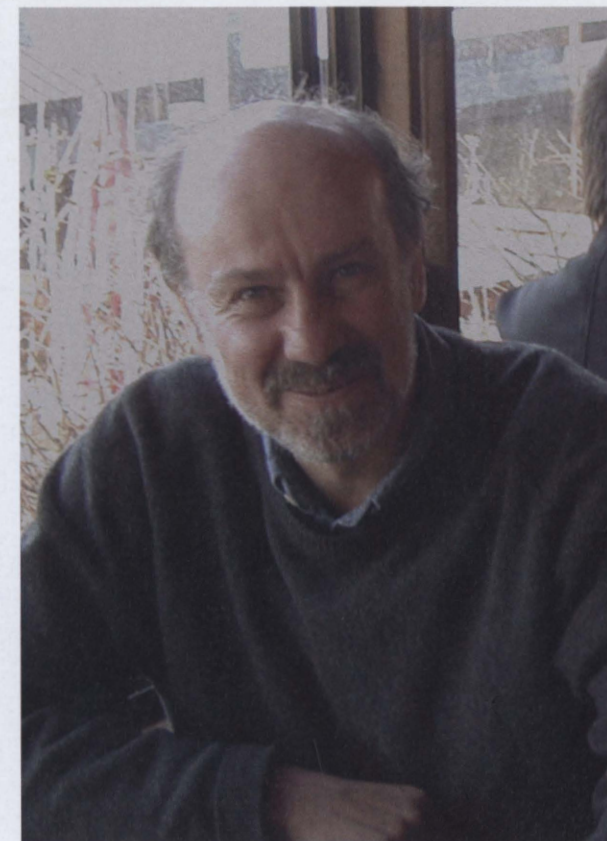

Foto Henrik Sundström

Jan-Erik Luft ur tiden

Jan-Erik Luft har lämnat vår verklighet, 62 år gammal. Han hittades död i sitt hem i Stockholm, vecka 42. Dödsorsaken är i skrivande stund inte utredd.

Vid sidan av sitt ordinarie arbete skötte han som oavlönad VD Världsbild förlag, vilket framför allt ger ut böcker av och om Martinus.

Martinus var den stjärna som han följde. Han var flitig ledare av studiecirkel kring dennes kosmologi.

Tålmodig, hjälpsam, nära till skratt, klok, kunnig och välvilligt inställd är några omdömen som kommer till mig, när jag tänker tillbaka på de kontakter vi haft. Ingenting tycktes omöjligt ifall man någon gång behövde hjälp. Han var en djupt teoretiskt tänkande person, men också praktiskt lagd. Han skickade bokpaket landet runt till både bokhandlare och privatpersoner, ibland stora och tunga, men aldrig tycktes något vara för besvärligt.

På Världsbilds förlags hemsida – www.varldsbild.se – svarade han ofta på läsares frågor, med kunnande och känsla för vad som var det väsentliga. Budet om hans bortgång har mötts av många ledsna reaktioner. Han var en *rik-tig människa* i ordets allra bästa betydelse.

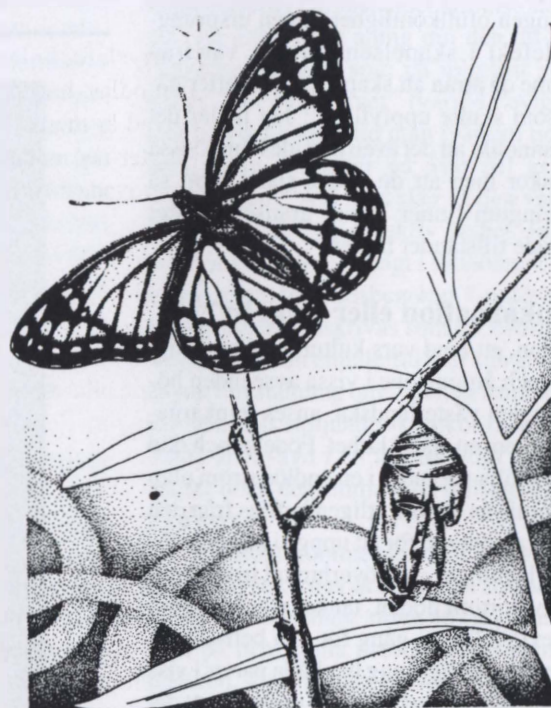
Det känns tomt när Jan-Erik är borta. Men han levde själv i förvisningen om återfödelsens verklighet: vi kommer alla tillbaka, men i ny mänsklig form. Därför finns ingen anledning att sörja eller beklaga en människas bortgång. "Jag saknar, men jag sörjer inte", tror jag bra sammanfattar hans inställning, när en vän gått bort.

Vi som är kvar här ett tag till, saknar dig, Jan-Erik, men vi sörjer inte. Vi önskar dig lycka till i ditt fortsatta liv.

Jan Seilitz

ECKANKAR i Sverige

Eckankar har urgamla rötter. Ordet ECK är synonymt med Helig Ande. ECKs andliga övningar transformerar perspektivet och du upptäcker dig själv som Själ, en Gudsgnista som samlar erfarenheter för att bli en Medarbetare med Gud och just nu har en kropp. En av våra andliga övningar är att sjunga HU (uttalas hjo) som en kärlekssång till Gud, denna övning kan göras enskilt eller i grupp. Inom Eckankar finns flera hundra andliga övningar. Andliga drömmar, tidigare liv och Själsfärder kommer in på ett naturligt sätt. En kort introduktionsbok på svenska kan laddas ner gratis från hemsidan eller köpas för 30 kr plus porto från ECKANKAR Center, Alsnögatan 7, 4tr, 116 41 Stockholm (OBS ny adress!). ECK-andakt i Stockholm 15/12 2007, 26/1, 23/2, 29/3 2008 på Ringvägen 74 13.00–14.00. Info och HU-sång i Borås 17/12. Både sökare och finnare är välkomna!

**mer information på
www.eckankar.se**

För en lyckligare värld

Av ÅSA FREIJ

Det slår aldrig fel. Hamnar man – som man ofta gör som Sökaren-reporter – på något andligt eller sk alterntivt evenemang, så finner man eldsjälur från andra intressegrupper eller entusiaster som privat håller på med något ideellt eller bär på idéer som de vill förverkliga. Alla vill de göra världen litet bättre.

Börjar man tala med sin bänkgranne på t ex ett föredrag om alternativ energi, så finner man kanske att denna också har fadderbarn i ett u-land eller har stort intresse för filosofi och religion. Minglar man med publiken på efterfesten vid utdelningen av det sk alternativa nobelpriset, så finns där många idealister av skilda slag. Gör man reportage om en odlare av ekologiska grönsaker, så finner man kanske att denne också tillhör en andlig rörelse eller har stött Amnesty i många år.

Många gånger har jag tänkt: Om många eldsjälur som vill väl, på olika sätt, kunde slå sig ihop till en samlad opinionsbildande och världsförbättrande kraft, kunde de bli en viktig maktfaktor. De tycks ju ha mycket gemensamt.

På Djurens Rätts 125-årsjubileum fann vi att organisatören och festfixaren Ludvig Lindström, vars utbildning är inom dataområdet, i många år hade jobbat ideellt för bättre livsvillkor för djur och dessutom ägnar all sin lediga tid åt en ideell organisation, Charity International, som han själv startat och är ordförande för och som inom kort skulle ha sin första konferens. Man slår av möjligheten att just denna organisation skulle kunna samla goda krafter från skilda håll för att verka tillsammans för en bättre värld.

När detta läses är konferensen lyckligen genomförd. Den kallades LYCKO-konferens, eftersom syftet var att maximera just lycka i världen. Charity betyder att göra väl, och organisationen menar att detta är att höja just lyckonivån. Många följer tyvärr en annan stjärna, egoismens, och tror att makt, social framgång och pengar ger lycka.

På konferensen hade man talare som var vetenskapsmän och psykologer och redogjorde för undersökningar vilka visat att lyckan inte ökar när den yttre levnadsstandarden ökar. Den ökar inte heller med mer makt eller större förmögenhet. Men med dessa iakttagelser kan vi förstås inte slå oss till ro och låta de fattiga vara fattiga, poängterar Ludvig. Vi är ju biologiska varelser också, och som sådana lider vi när kroppen lider. Vi lider av hunger, av törst, av hetta och köld, av sjukdomar och fysiska skador och som medvetna varelser av oro och sorg.

De undersökningar som gjorts har visat att lyckan ökar i hög grad för den som lever i fattigdom och sjukdom så fort livet blir bara litet bättre. Och med ytterligare förbättringar ökar lyckan ännu mer, till en viss gräns, nämligen till dess alla basbehov är väl tillgodosedda. Därefter betyder en ytterligare höjning av levnadsstandarden inte lika mycket; ibland kan ökat välbefindande till och med vara en olägenhet.

Makt ger lycka när det är fråga om makt som hjälper en själv eller andra ur ett maktlöst tillstånd. Men extra makt över an-

dra ger generellt ingen lycka. Så ungefär berättade vetenskapsmännen om hur lycka skapas.

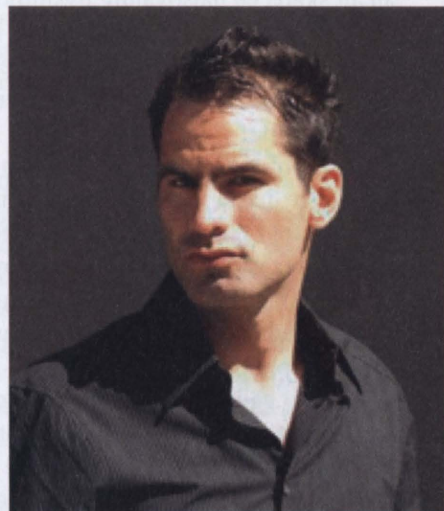
Ludvig Lindström kallar lyckokonferensen som arrangerades i Göteborg av hans Charity International i samarbete med Filosofiska Institutionen på Göteborgs Universitet för *unik*.

Det unika, menar han, bestod bland annat i att där hade samlats några av Europas främsta lyckoforskare och andra kompetenta personer och att dessa hade mötts för att med sina samlade kunskaper skapa ett gott underlag för att göra världen lyckligare.

Konferensen är också unik, menar Ludvig, för att den är den första i sitt slag.

Charity uppmanar inte främst de som har det materiellt bra att vara "snälla" mot dem som har det sämre. Utan man vill få dem som har det bra att förstå att de även är "snälla" mot sig själva, gör sig själva lyckligare, när de hjälper andra till lycka.

www.charity.se

Ludvig Lindström och hans vänner inom Charity International verkar för lyckliga människor och djur.

Ur programmet:

"Charity International är en politiskt och religiöst obunden välgörenhetsorganisation. Det är också den första och enda utilitaristiska organisationen i världen. Utilitarismen är en moralisk teori som går ut på att skapa en så lycklig värld som möjligt.

Varje dag dör tusentals barn i världen, de flesta av svält, undernäring eller av enkla infektionssjukdomar.

Varje dag plågas miljontals djur världen över. De spärras in på minimala utrymmen och dödas i många fall på vidriga sätt.

Varje dag förstörs vår jord allt mer. Luften förorenas, regnskogarna skövlas och haven dör.

Varje dag dödas människor i krig. Barn skjuter på barn, kvinnor våldtas. Människor torteras till döds. Men allt detta kan vi göra någonting åt. Vi i Charity tror att det är möjligt genom utilitarismen."